HALKIN SESİ

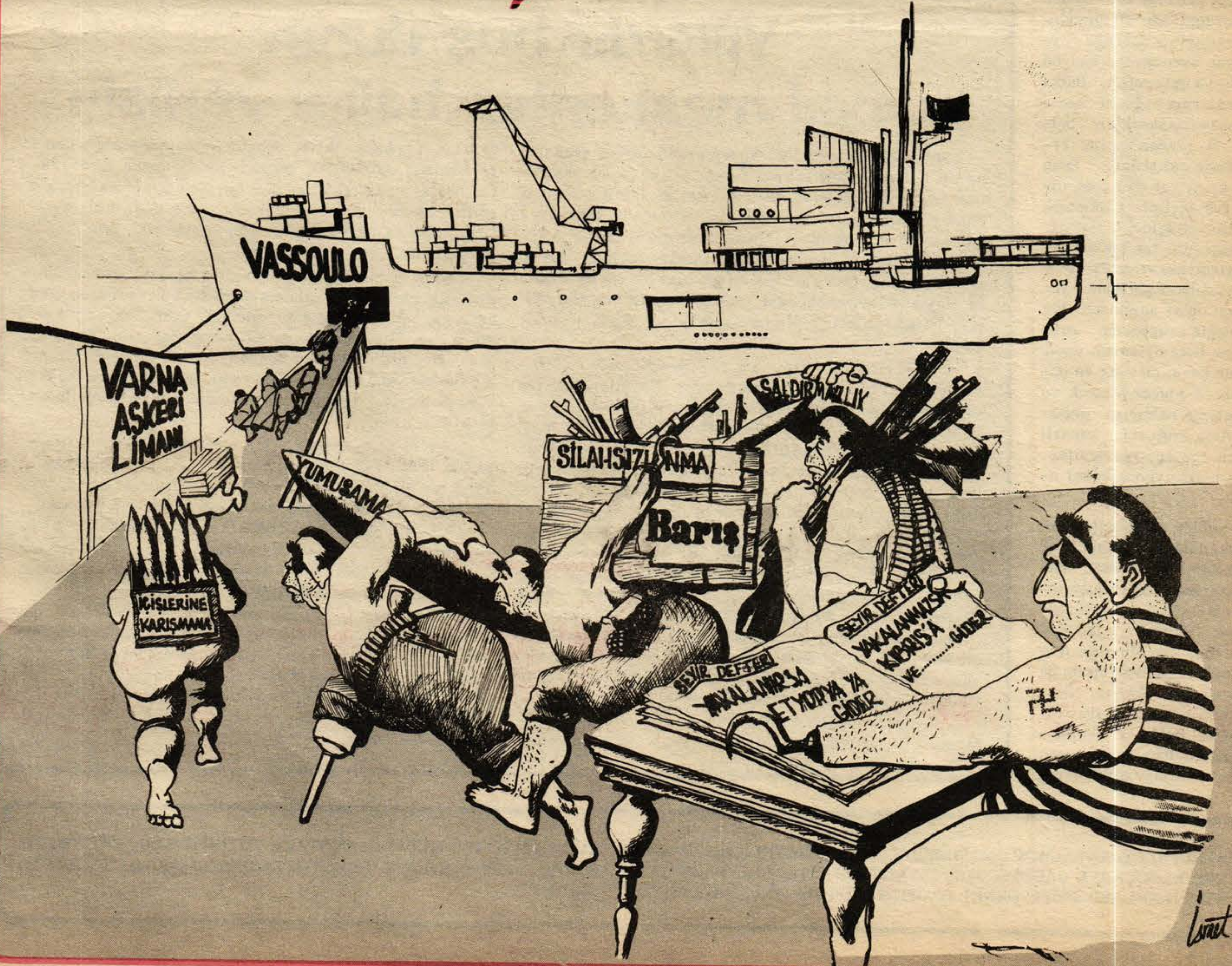
28 Haziran 1977

250 Kuruş

115

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

RUS SİLAHI YÜKLÜ ŞİLEBİN ESRARI HALKA AÇIKLANMALIDIR

Seyranbağları'nda H.Kurtuluşçuların sahtekarlığı

Ankara Seyranbağları Halkevinin 29 Mayıs günü yapılan Genel Kurulunda yönetime devrimciler seçildi.

Seçimi kazanamayacaklarını anlayan H. Kurtuluşu taraftarları genel kurul boyunca ve sonrasında çeşitli sahtekarlıklara başvurdular. Bunlar, üye olmayan taraftarlarına oy kullandırdıkları gibi, seçimden sonra da sonuçlar üzerinde değişiklikler yapmaya çalıştılar.

H. Kurtuluşu taraftarları bugüne kadar Seyranbağları halkının hiç bir mücadelesine katılmadılar. Fakat seçimler yaklaşırken derneğe üye kaydetmeye başladılar. Kaydettikleri üyelerin bir kısmı Ankara'nın başka semtlerinden getirilmişti.

Seçim günü oylamanın yapılacağı kahvede 200 kadar emekçi toplandı. H. Kurtuluşu taraftarları derneğe üye olmayan bazı öğrencileri de toplantıya getirmişti. Bütün bu planlarına rağmen seçimi kazanamayacakları belliydi. Bu yüzden seçimi erteletmeye çalıştılar. Bunu başaramayınca da kavga çıkartarak seçimleri önlemek istediler. Güçleri olmadığı için seçimin, tek tek kişilerin oylanması veya listelerin oylanması şeklinde yapılması onlar açısından bir şeyi değiştirmiyordu. Buna rağmen liste oylaması yapılmasına karşı çıktılar ve bunu bahane ederek yumruk ve tekmelerle saldırıya geçtiler. Ama üyelerin kararlı tutumu üzerine gerilediler. Liste usulü oylama kabul edildi.

Seçimler yapıldıktan sonra üye olmayan 11 kişinin oy kullandığı tespit edildi. Bunun üzerine H. Kurtuluşu taraftarları devrimcilere saldırmak istediler. Bu tutumlarıyla üye olmayan 11 kişiye oy kullandırdıklarını da açığa vurmuş oldular. Nitekim bunlardan ikisi üye olmadıkları halde oy kullandıklarını açıkça itiraf etti. Seçim sonuçları açıklandığında devrimcilerin listesinin 84-63 seçimi kazandığı ortaya çıktı. Bu sonucu Divan üyeleri imzaladığı gibi, hükümet komiseri de açıkladı.

Seçimlerden sonra divan başkanı kullanılmış oyları alarak evine gitti. Oyları evinde düzenleyeceğini söylüyordu. O gece H. Kurtuluşu taraftarı iki kişi divan başkanının evine gittiler. Divan başkanının oğlu bu kişilerin divan başkanı ile bir süre bir odaya kapandıklarını ve sonra gittiklerini söylemektedir.

Ertesi gün devrimciler Divan Başkanına gittiklerinde, başkan, oyları incelediğini, seçimi bir başka listenin kazandığını söyledi. Oylara bakıldığında ortaya şu çıktı: Kullanılan 31 oyda seçimi kazanan üç kişinin adı aynı kalemle çizilerek yerine yine aynı kalemle başkalarının adı yazılmıştı. Bunlar içinde bir gece önce divan başkanının evine giden H. Kurtuluşu taraftarı Esat Çıkar'ın da ismi vardı. Ortada açık bir sahtekarlık vardı. Çünkü seçime iki liste katılmıştı ve seçimi ancak bu iki listeden biri kazanabilirdi. Halbuki divan başkanının açıklamasına göre kazananların bu iki listeyle de ilgisi yoktu.

Bu sahtekarlık ortaya çıkınca üyelerin büyük bir çoğunluğu imza toplayarak devrimcilerin listesine oy vermiş olduklarını ve bu listede değişiklik yapmadıklarını bildirdiler. Gene seçimden iki gün sonra yapılan bir toplantıda 200 kadar genç, yaşlı Seyranbağlı "Sahtekarları istemiyoruz" diyerek H. Kurtuluşu taraftarlarını mahkum ettiler. Halk derneğin desteklenmesi için aralarında 1500 lira kadar para topladı. H. Kurtuluşu taraftarları ise "Biz Divana güveniyoruz" demekten başka bir şey söyleyemiyorlardı. Ancak sonunda Divan da seçimleri devrimcilerin listesinin kazandığını kabul etti ve açıkladı. O zamandan beri Seyranbağları'nda H. Kurtuluşu taraftarları görünmüyorlar.

Seyranbağları'ndan devrimciler

"Faşistler evimi kurşunladı"

Tuzluçayır Abidinpaşa, Asım Gündüz Caddesi, 7 numaradaki evim, 20 kişilik bir faşist grup tarafından otomatik silahlarla kurşunlanmıştır. Ev halkı ancak pencere diplerine yatmak suretiyle canını kurtarabilmiştir.

Polis olay yerinde bulduğu 7 adet 7.65 çapında mermi kovanını ve evin duvarlarından çıkan üç adet kurşunu zapta geçirmiştir.

Faşistler 20 kişilik gruplar halinde taksilerle gelip devrimci halkın evlerine baskınlar düzenlemekte, yollar iki taraflı kesilip, ıslıkla işaret verilmek suretiyle silahlar ateşlenmektedir. Vatandaşların evlerinde bile can güvenliği kalmamıştır.

Seçimlere yaklaşıldığında faşistler, halkın oy kullanmasını engellemek için her gece birkaç kişiyi ölümle tehdit ettiler.

Sürekli olarak bu bölgedeki saldırılara katılan faşistler şunlardır: Rıfat Yıldırım, Necati Koçak, Kenan Kılıçaslan, Şencan Koçoğlu, Özcan Koçoğlu, Ali Onay, Üzeyir Bayraklı.

Bunlardan Rıfat Yıldırım ve Necati Koçak, benim evimi kurşunlayan faşistlerdir.

Halkımız bu saldırılardan yılmadı. Faşistlerden hesap sorulacaktır.

Tuzluçayır'dan İşçi Kasım Doğru

Yıllardır boş duran sosyal meskenler halka verilsin

İmar ve İskan Bakanlığı Tuzluçayır'da dokuz sene önce kendi personeline satmak üzere 400 kadar ev yaptırmış. Daha sonra altyapı tesisleri henüz yapılmadığı için kimse bu evlere yerleşmemiş. Böylece bu evler dokuz senedir boş duruyordu. Bunu gören Ankara'nın çeşitli gecekondu semtlerinde oturan, kiralar gitgide arttığından büyük geçim sıkıntısı içinde olan 314 kadar aile 26 Mayıs akşamı toplu halde sosyal meskenlere yerleştiler. Burada halkla yaptığımız konuşmada şunları söylediler:

- Biz hepimiz Ankara'nın çeşitli semtlerinde oturuyorduk. Kiralar almış başını gidiyor. Ücretlerimiz ise son derece az. Bu durumda artık kira ödeyemeyecek duruma gelmiştik. Burada ise bu evler dokuz senedir boşu boşuna duruyordu. Bunun üzerine bizler 26 Mayıs akşamı evlerin etrafında üç koldan toplanarak kapıları açıp evlere girdik. Aramızda Keçiören'den, Etlik'ten, Çankaya'dan, Dikmen'den, Türközü'nden yani birçok semtten arkadaşlar var. Şu anda hepimiz evlere yerleşmiş durumdayız. Odunumuzu, kömürümüzü bile aldık. Bizi buradan atmaya kalkıştıkları takdirde dışarıda kalmaya mahkumuz. Tek yapabileceğimiz şey bir çadır kurup onun altında oturmak. Biz bu evlerin bize küçük taksitlerle satılmasını istiyoruz. Büyük memurlar, büyük askerler için her türlü kolaylığı sağlayıp onları ev sahibi yapan hükümet bizim bu isteğimize karşı çıktığı takdirde direnmeye kararlıyız. Bütün halkımızın desteğini istiyoruz.

- Ben öğretmenim. 1260 lira maaş alıyorum. Kiraların bu yüksekliğinde nasıl geçineyim? Onun için ben de buraya geldim. Biz bu evlerin uygun şartlarla bize verilmesini istiyoruz. Yoksa burada bulunan 2000 kadar nüfus dışarda kalmış olacak. Şu anda birliğimiz çok iyidir. Bu hakkımızı elde edene kadar sonuna dek direneceğiz. Hükümet bize ev bulsun ki öyle çıkartsın bizi. Ev bulmadan nereye çıkarıyor?

- Adım Mustafa Doğan. Sivas'tan geldim. 60 yaşındayım. Eskiden NATO Yolunda Çöplükte oturuyordum. Bir hanımım var. O ev işlerine gidiyor. Onun kazancıyla geçiniyoruz. Benim ne emekliliğim, ne sigortam... Hiç bir şeyim yok. Bu evler bugüne kadar bomboş dururken biz fakirler güç bela kira ödemeye çalıştık. Buradan bir yere gitmeyiz. Bu evlerin bize uygun şartlarla verilmesini istiyoruz.

- Ben de Sivas'lıyım. 67 yaşındayım. Adım Rüstem Kistik. Ben de fakirlikten buraya geldim. Devlet, vatandaşın hiç bir hakkını korumuyor. Biz dışarıda kalsak, dönüp de bize bakacağı yok. Ama kendine yarayacak insanlar oldu mu onların her derdine koşar. Biz birlik olup bu evleri vermemek için direneceğiz.

- Ben de ev kadınıyım. Adım Yeter Şentürk. Kocam terzi yanında kalfa. 2 çocuğum var. Bu evler çürük olduğu halde, suyu elektriği olmadığı halde, çok küçük olduğu halde geldik girdik buraya. Neden? Çünkü herkesin bir ev sahibi olması lazım. Yüksek kira ödeye ödeye canımız çıktı. Şimdi buradan gitmemeye kararlıyız. Biz buraya bir an önce elektrik ve su bağlansın istiyoruz. Su meselesinde çok zorluk çekiyoruz. En uzak yerlerden gidip su getiriyoruz.

HALKIN SESİ:HAFTALIK SİYASİ DERGİ/SAHİBİ: HÜSEYİN KARANLIK/SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA TÜTÜNCÜBAŞI/ YÖNETİM YERİ: KLODFARER CADDESİ 38/1, DİVANYOLU-İSTANBUL/YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: P.K.1103 KARAKÖY-İSTANBUL/BASKI: DAILY NEWS YAYIN İLANLARI: 200TL/GENEL DAĞITIM: TÜR-DA/ANKARA DAĞITIM: FİKRİ NİGİŞ

RUS SİLAHI YÜKLÜ ŞİLEBİN ESRARI HALKA AÇIKLANMALIDIR

Bulgaristan limanlarından yüklediği 2 milyar liralık silaha Türkiye hükümeti tarafından el konan geminin esrarı bugüne kadar halka açıklanmadı. Bu olayla ilgili çeşitli haberler gazetelerde yer aldı. Seçim öncesi ortamında siyasi polis ve MİT tarafından basına verilen bu haberlerin gerçekle ne kadar ilgisi olduğu henüz aydınlığa kavuşmuş değildir. Ne var ki, olayla ilgili bazı gerçekler ortadadır. Bir kere, gemiye 2 milyar liralık silah Bulgaristan'ın Varna'daki askeri limanından yüklenmiştir ve bu silahlar Rus yapısıdır. İkincisi, silahların bir kısmının Türkiye'ye boşaltılacağı söylenmekle beraber, her halükarda büyük bir kısmının veya tamamının Kıbrıs'a götürüldüğü de bilinmektedir. Ruslar bu gerçeği gizleyebilmek için Etyopya hükümetini silahlara sahip çıkma yönünde harekete geçirmişlerdir. Öte yandan gazeteler "bir büyük devletin" ajan şebekelerinin bu olayla ilgili olarak seferber edildiğini yazdılar. Bu "büyük devletin" Rusya olduğu bilinmektedir.

Sovyetler Birliği, Kıbrıs'a 2 milyar liralık silah gönderiyor. Niçin? Sözümona Kıbrıslıların yabancı askerleri adadan çıkarması için. Ama aynı Sovyet hükümeti Türk ordusunun Kıbrıs'a çıkmasına yeşil ışık yakmıştır ve gene bu Moskova hükümeti en güç zamanlarında Türkiye'ye siyasi ve iktisadi destek sağlayarak Türk ordusunun Kıbrıs'ta kalması için çeşitli manevralar çevirmiştir. Bir yandan Kıbrıs hükümetini silahlandırmak, öte yandan Türk ordusunu Kıbrıs'ta tutmak için gerekli desteği sağlamak: İşte Moskova'daki Yeni Çarların Doğu Akdeniz'de izledikleri felaket tüccarı siyaseti budur! Yeni Çarların ne Kıbrıs'ın bağımsızlığı ile, ne Doğu Akdeniz'de barışla, ne de halklar arasında dostlukla hiçbir ilgileri yoktur. Onların bütün meselesi, bölgenin tek efendisi olmaktır. Bu amaçla onlar, aslında ortak menfaatlere sahip olan Türkiye ile Kıbrıs ve Yunanistan arasında çatışmayı şiddetlendirmeye, bu ülkeleri birbirine düşürmeye ve halklar arasına kan davası sokmaya çalışıyorlar. Brejnevlerin yaptıkları her iş, dillerinden düşürmedikleri "barış" ve "yumuşama" sözlerini yalanlamaktadır.

Bütün Üçüncü Dünya ve Avrupa ülkeleri Kıbrıs'ın iki toplumunun barışçı görüşmeler yoluyla meselelerini çözmelerini istiyorlar. Bu ülkeler, bu çözümün Kıbrıs'ın toprak bütünlüğüne ve egemenliğine uygun olmasını, yani Türk askerlerinin adadan çekilmesini savunuyorlar. Gerçekten barıştan yana olan, Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve egemenliğini savunan bir ülkenin başka bir tutum takınması beklenebilir mi? İşte Yeni Çarların maskesi burada bir kere daha düşmektedir. Çünkü Yeni Çarların emellerini suya düşürecek davranış, Türkiye'nin Kıbrıs'ın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne ve egemenliğine saygı gösterek askerlerini adadan çekmesidir. Bunun yanında Kıbrıs'ın iki toplumunun milli baskıya yer olmayan demokratik bir Kıbrıs yaratmaları Yeni Çarları düş kırıklığına uğratacaktır. Bu yüzden Yeni Çarlar Kıbrıs meselesinde ne zaman halklar yararına barışçı bir gelişme olsa, hemen çomaklarını sokmaktadırlar.

Yeni Çarların Doğu Akdeniz'de çevirdiği manevralar ve son olarak Kıbrıs'a yollanan silahlar, Türkiye'nin bağımsızlığından yana olan herkese yeni bir uyarıdır. Aslında bugün Türkiye'de herkesin dolaylı olarak kabul ettiği fakat açıkca söyleyemediği gerçek şudur: Kıbrıs'a yapılan müdahale Türkiye'yi sonu karanlık bir maceranın içine çekmiştir. Şimdi hakim sınıflar bile bu işin içinden bir an önce çıkmanın yollarını aramaktadır. Kıbrıs harekatı, ülkemizdeki ekonomik bunalımı derinleştirmiş, Türkiye'yi süper devletlerden birine daha muhtaç bir hale sokmuş, Yeni Çarların Türkiye'nin efendisi olma çabalarına elverişli ortam yaratmıştır. Bütün bu olgular, çeşitli sınıfların dilleriyle ortaya konuyor. Fakat kimse, bu kötülüklere yol açan Kıbrıs müdahalesinin, yurdumuzun bağımsızlığına ve ülkemizin yararına aykırı olduğunu açıkca söyleyemiyor. Mehter marşları çalınarak büyük bir tantanayla böyle bir işe girişildi. Ama gerçekler gösterdi ki, Üçüncü Dünya ülkeleri arasındaki silahlı çatışmalardan yararlananlar, süper devletlerden başkaları değildir. Kıbrıs ve Ege çatışmaları ise, doğrudan doğruya Rus sosyal-emperyalistlerinin emellerine hizmet etmektedir. Bu nedenle Kıbrıs konusunda cesur bir tutum takınmak, iki süper devletin bölgeden ellerini çekmeleri ve yabancı askerlerin Kıbrıs'ı boşaltmalarını savunmak, bugün yurtseverliğin emrettiği bir görevdir.

Silah yüklü Gemi olayının bir de aydınlanmayan yönü bulunmaktadır. Gazeteler, bu gemideki silahların bir kısmının Türkiye'deki bazı örgütlere yollandığını yazdılar. Hatta aynı geminin bundan bir süre önce Türkiye'ye Bulgaristan limanlarından silah getirdiği haberleri de basında yer aldı. Bu haberler doğru mudur? Doğru ise Rus sosyal-emperyalistleri Türkiye'de hangi örgüte silah gönderiyor? Bu soruların cevabını öğrenmek en başta 40 milyonluk halkın hakkıdır. Moskova'daki Yeni Çarlar, bugün Türkiye'de her türlü karanlık faaliyeti çevirmektedir. Rusya'nın Türkiye'deki elçiliği Nev York ve Paris gibi dünyanın en büyük başkentlerindeki elçilikler düzeyinde geniş bir casus kadrosuna sahiptir. Brejnev'in Türkiye'nin işlerine başka ülkelerde olduğu gibi karışacağı da emperyalist tabiatının bir gereğidir. Moskova'da oturan emperyalistler işi bu kadar ileri götürmüşler midir, halk bunu öğrenmelidir. Gerçi bazı uluslararası anarşist şebekelerinin Moskova'nın oyuncağı olduğu bilinmektedir, Bulgaristan'dan gelen bazı silah yüklü mavnaların ve TIR kamyonlarının esrarı da çözülmüş değildir. Hatırlanacağı gibi bundan birkaç ay önce Bulgaristan'dan gizlice silah getiren bir TIR kamyonuna Niğde Aksaray'ın da el konmuş, fakat soruşturmanın sonucu örtbas edilmişti. Ama bu sefer işin boyutları iyice büyümüştür. Söz konusu olan, büyük bir şileptir.

Türkiye halkı silahı sever. Fakat halkın gerçekten iktidarda olduğu, bağımsız ve demokratik bir Türkiye için mücadele edenlerin en hoşlanmayacakları şey, emperyalist süper devletlerin Türkiye'ye silah sokmalarıdır. Çünkü bu silahlar doğrudan doğruya halka karşı, yurdumuzun bağımsızlığına ve özgürlüğe karşı kullanılmak içindir.

Ecevit hükümeti, silah yüklü şilep ile ilgili soruşturmanın sonuçlarını halka açıklamalıdır.

FRANSA'DA ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN 1200 İŞÇİNİN ORTAK MÜCADELESİ

Fransa'nın Strasbourg şehrindeki Roth Freres plastik fabrikasında çalışan Türkiyeli, Faslı, Tunuslu, Yugoslavyalı, İspanyol, Portekizli, İtalyan ve Fransız işçileri el ele vererek 1 Haziran günü greve başladılar. 35 yıldır işçilerin mücadelesini bastıran patron bu sefer işçilerin birleşmesini ve mücadeleye atılmasını engelleyemedi. 1200 işçi kendi dillerinde yazdıkları pankartlarını fabrikanın önüne dikerek Roth patronuna karşı direniyorlar.

35 yıldır fabrikaya sendika sokmayan patron, işçileri en ağır şartlarda çalıştırıyor, en tabii haklarını bile gaspediyordu. CFDT sendikasını fabrikaya getiren işçiler, sendikanın tanınması, herkesin aylığına 300 Frank zam yapılması, iş şartlarının düzeltilmesi, fabrikadaki öldürücü gazlara karşı tedbir alınması, hastalık sırasında tam ücret ödenmesi ve diğer sosyal hakların verilmesi için mücadele ediyorlar.

Grevin ilk günü patron fabrikanın güvenliği için 7 kişinin içeri girmesini istedi. Ama işçiler uyanık davranıp, bunun grevi kırmak için bir oyun olduğunu anladılar ve reddettiler. Bunun üzerine patron mahkemeye başvurdu. Mahkeme görülmemiş bir çabuklukla patronun isteğini kabul etti.

Grevin ikinci günü 500'e yakın polis gaz ve göz yaşartıcı bombalar atarak, coplarla saldırıya geçti. İşçiler polisin saldırısına karşı koydular ve fabrika önünden püskürttüler. 1'i ağır olmak üzere 30 kadar işçi ve 5 polis yaralandı. Patron bu saldırıyla grevi kıracağına mutlak gözüyle bakıyordu. Ama işçiler polisin saldırısından sonra birliklerini pekiştirdiler ve bir kere daha mücadele azimlerini ortaya koydular.

Bundan sonra patron işçilerin evlerine mektuplar göndererek işçileri bölmeye çalıştı. İşbaşı yapacak olanlara kaybolan yövmiyelerini ödeyeceğini ve prim vereceğini söyledi. Ama hiçbir işçi bu sözlere kanarak işbaşı yapmadı. Yine patron deposundaki malları satmak istemiş ama işçiler bunu engelledi.

Diğer yandan konsoloslar ve din görevlileri de fabrikaya gelerek grevin sona erdirilmesi için propaganda yapıyorlar. Ama bunlar işçilerin tepkisi sonucu fabrikayı terketmek zorunda kalıyorlar.

Patronun çeşitli tertipleri ve saldırıları işçilerin birliğinin güçlenmesinden başka bir sonuç vermedi. Bunun sonucu olarak işçiler 9 Haziran günü binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş yaptılar. Yürüyüş boyunca sloganlarla patronun ve polisin saldırıları teşhir edildi. Yol boyunca halk işçilere sevgi gösterilerinde bulundu. Daha önceleri CGT sendikasına girerek çeşitli fabrikalardaki grevleri kırmış olan Mustafa Torun isimli revizyonist CGT adına konuşmak istedi ama Türkiyeli işçiler buna izin vermediler.

Strasbourg'daki diğer fabrikaların işçileri, çeşitli demokratik kuruluşlar Roth işçilerinin mücadelesini yakından destekliyorlar.

Patron işçilerin kararlılığı karşısında bazı istekleri kabul etmiştir. Ama 1200 işçi "tüm isteklerimizi alana kadar direneceğiz" diyorlar.

İslahiye'de tuğla işçilerinin mücadelesi

Islahiye Tuğla ve Kiremit Fabrikası inşaatında çalışan 76 işçi 1 Haziranდan beri grevdeler. Kısa adıyla İSTUK diye bilinen fabrika Türkbahçe köyünün altında, İslahiye-Gaziantep karayolunun kenarındadır.

İnşaat işçileri bu fabrikada patronun ağır sömürüsü altında çalışıyorlardı. Patron kimine 50, kimine 60, kimine 70 lira ücret ödüyordu. İşçiler arasında bir süredir işyerindeki baskı ve sömürüye karşı tepkiler gelişiyordu. Haklarını aramak için fabrika ortaklarından Fevzipaşa Belediye Başkanı İbrahim Ersoy'a başvuran işçiler "çalışan çalışır, çalışmayan işi bırakır gider" cevabını aldılar. İbrahim Ersoy 10 bin dönüme yakın arazisi olan CHP'li toprak sahibidir. Bu sözlere karşılık işçiler hiçbirinin işi bırakmaya niyetleri olmadığını, ücretlerine zam istediklerini söylediler. Bir anlaşma olmayınca da 1 Haziran günü greve başladılar.

Patron grevi kırmak için çeşitli baskılara girişti. Jandarma getirerek işçileri zorla çalıştırmak istedi. İşçiler buna boyun eğmediler. Türkbahçe ve Hanağzı köylüleri işçilerin grevine destek oldular. Grev meydanına gelerek desteklerini belirttiler.

Bize mektup yazan İSTUK işçileri patronun sömürüsünü şöyle anlatıyorlar: "Fabrikanın müdürü bize 60 lira yevmiye verirken deftere 100 lira yazıyor. Biz kendisine niçin 100 lira yazıp 60 lira verdiğini sorunca cevabı şu oldu: 'Sigortaya, maliyeye çalıştığınız işçi sayısı üzerinden para veriyoruz.' Oysa biz işçiler ne sigortalıyız, ne de maliyeye kayıtlıyız."

Grevci işçiler haklarını almaya kararlı olduklarını belirtiyorlar.

İstanbul Fırın işçilerinin direnişi

Zeytinburnu, Bakırköy, Yenimahalle, Bahçelievler ve çevresindeki, bir şirkete bağlı fırınlarda çalışan işçiler 16 Haziran günü direnişe geçtiler.

24 Haziran günü de bir de yürüyüş yapan işçiler çeşitli sloganlarla taleplerini duyurdular.

Fırın sahipleri işçiler karşısına daha güçlü olarak çıkabilmek için birleşip bir şirket kurmuşlardı. Buna karşılık işçilerin hiçbir sosyal hakları yok. Şirket sigorta primlerini ödememek için bir fırında çalışmakta olan 25 işçiyi bazen 7 bazen 10 olarak gösteriyor. Hatta işçiler boztepe fabrikasında patronun işçiler yerine akrabalarını sigortaladığını bildiriyorlar. Böylece işçi 25 yıl çalışacak, patronun akrabası da emekli maaşını alacak, işçi hastalanacak ama sigorta hastanesine ancak patronun akrabası gidebilecek. İşçilerin en önemli isteklerinden biri geçmiş sigorta primlerinin ödenmesidir. İşçiler ayrıca 8 saatlik işgününün uygulanmasını istiyorlar.

Patronlar işçilerin Tek Gıda-İş sendikasına üye olmalarını istiyor ve bunun için baskı yapıyor. Bu yüzden adamlarını Cuma Pazarı fırınındaki işçilere saldırttı. Bu konuda işçiler şöyle diyorlar:

"Birleşerek tek bir yumruk olmak gerekir. Yeter artık bu bölük pörçüklük."

Revizyonistler devrimci fikirlere ambargo koymaya çalışıyor

Biz Cihanbeyli Alkim Alkali Kimya şirketinde işçi olarak çalışıyoruz. 1975 yılı sonlarında Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasından ayrılarak, DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikasına üye olduk. Bu sendikanın revizyonist yöneticileri, devrimci fikirlere sahip olan temsilcimizi bir bahaneyle tepeden inme bir şekilde görevden aldılar.

Biz Cihanbeyli işçileri olarak, sendikacılar temsilciyi değil bütün devrimci işçileri işten attırsalar mücadelemizden dönmeyeceğiz. Revizyonistlerin tutumu kendilerini boğacak ve işçi sınıfı bunları tecrit edecektir. Petkim-İş'in revizyonist yöneticilerine şunu söylemeyi görev biliyoruz: Kimsenin görüşlerine ambargo koymaya hakkınız yoktur.

MESS patronlarının grup sözleşmesi tuzağı yıkılacak

Revizyonist sendika ağaları MESS grevine ihanet yolunda

19 Haziran tarihli Milliyet gazetesi düzenlediği "Maden-İş Grevi Nasıl Çözümlenir?" konulu bir tartışma toplantısının sonuçlarını yayınladı. Maden-İş ve MESS yöneticilerinin katıldığı toplantı, grevdeki onbinlerce işçinin mücadelesine karşı sağlanan bir anlaşmayı gözler önüne sermiştir. Üzerinde görüş birliğine varılan konu, MESS' in grup sözleşmesi önerisidir. Maden-İş yetkilisinin açıklamaları, bu öneriyi, DİSK yöneticilerinin de resmen benimsediklerini göstermektedir.

DİSK ve Maden-İş yöneticileri aslında, öteden beri grup sözleşmesine taraftardılar. Ama MESS patronlarının bu temel "prensibine", "referandum yasalaşmadan, genel grev ve dayanışma grevi hakkı gerçekleşmeden razı olamayacaklarını" söylüyorlardı. Sanki işçi sınıfı bu hakları elde ederse, karşılığında da grup sözleşmesi gibi kendi aleyhine istekleri kabul etmek zorundaymış. Şimdi bu da bir yana, revizyonistler bu saydıklarının hiç biri gerçekleşmediği halde grup sözleşmesine "evet" demektedirler. Çünkü işçi sınıfının mücadelesi, MESS'i olduğu kadar revizyonistleri de ürkütmektedir. Revizyonistler bu yüzden bir an önce işçi sınıfını MESS patronlarının grup sözleşmesi tuzağına sürüklemek istemektedirler. Şeraton otellerindeki bilinen ve bilinmeyen gizli pazarlıklar ve en son Milliyet gazetesinin düzenlediği toplantı, revizyonistlerin bu çabalarını iyice su yüzüne çıkarmıştır.

Revizyonistler grup sözleşmesi sayesinde, tıpkı MESS patronları gibi işçi sınıfının elini ayağını bağlamayı, saltanatlarını güçlendirmeyi hesap ediyorlar. MESS genel sekreteri İlhan Lök toplantıda açıkça grup sözleşmesinin "iki kesime de büyük yararlar sağlayacak bir öneri" olduğunu söylüyor. Aynı toplantıda MESS genel sekreteri nin grup sözleşmesinden neyi amaçladığını anlatırken yaptığı açıklamalara bakarsak, "iki kesimin büyük yararları" daha iyi anlaşılacaktır.

MESS'in grup sözleşmesinden neyi amaçladığı şöyle özetleniyor :

1. "Türkiye'de giderek aşırı derecede artan işçi sendikası talepleri karşısında, denge, işveren kesimi aleyhine bozulmuştur. Grup sözleşmeleri, böyle bir dengeyi sağlamayı amaçlamaktadır."

2. "İşyeri toplu sözleşmelerinde, görüşmelerin gerilimi tamamen işyerlerinin üstünde kalıyordu. Gerilimi işyerinden alıp, işçi ve işveren kuruluşlarının masasına getirmek bize daha yararlı görünmektedir."

3. "Toplu sözleşmelerin aynı ve birarada yapılması durumunda, 'tek düze' iş koşullarının uygulanmasına bir ortam hazırlanmış olacaktır."

İlk bakışta sıralanan üç maddenin de bütün hedefinin işçi sınıfının kazançlarına ve mücadelesine yöneldiği görülmektedir. Birinci ve üçüncü maddeler, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarına göz dikmiştir. Ücret artışlarından yakınan parababaları, "denge" diye adlandırdıkları ücretlerin sınırlandırılması isteklerini, grup sözleşmeleriyle gerçekleştireceklerini ifade etmekten çekinmiyorlar. MESS'in ve parababalarının asıl ulaşmak istedikleri, işkolu düzeyinde toplu sözleşme düzenini hakim kılmak ve ücretleri dondurma imkanını ele geçirmektir. Grup sözleşmelerinin uygulanmasıyla, her işkolunda bunun yolu kendiliğinden açılmış olacaktır.

Öte yandan ikinci madde, işçileri toplu sözleşme görüşmelerinden tamamen uzaklaştırmayı ve insiyatiflerini köreltmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla sendika ağalığının kökleşmesi ve revizyonistlerin işçi sınıfını daha etkili biçimde baskı altına alması sağlanacaktır. Grup sözleşmeleri yoluyla, onbinlerce işçinin kaderi, MESS patronlarının ve bir avuç sendika ağasının insafına bırakılmak istenmektedir.

Maden-İş yetkilisi bütün bunlara, "Adına grup sözleşmesi denilip, yeniden her işyeri için ayrı koşullar koyacaksak ve sadece yürürlükleri birleştirmeyi bir amaç ediniyorsak" biz hazırız, demektedir. Aynı toplantıda daha açık bir ifadeyle, MESS, "Eğer 24 ayı aşmayan sözleşmeler yapmayı kabul ediyorsa, tarihleri 24 ayın altında diledikleri gibi birleştirebilirler" diye teminat vermeyi de ihmal etmemektedir.

Maden-İş yöneticilerinin MESS grevi hakkındaki niyetlerini, artık saklamaya bile gerek duymadıkları görülmektedir. Nitekim MESS genel sekreteri de, Maden-İş yetkilisinin hemen ardından memnuniyetle "24 aylık, hatta daha da az süreli sözleşmeler imzalamaya biz de hazırız" cevabını vermektedir.

Revizyonistler, yürürlük tarihlerini diledikleri gibi birleştirerek keyiflerine göre grup sözleşmesi yapabileceklerini söyledikleri MESS patronlarıyla birlikte, işçi sınıfına karşı türlü dolaplarıçevirmektedir. "MESS'i tanımamak çağdışılıktır" sözleriyle büyük burjuvazinin takdirini alan revizyonistlerin, 40 bin grevciye ve işçi sınıfına yeni bir ihanet tezgahlamaya çalıştıkları gün gibi ortadadır.

İşçi sınıfı, grup sözleşmesi tuzağına düşmeyecektir. Onbinlerce işçi, MESS'in bu tuzağını yıkmak için mücadele ediyor. Revizyonistlerin "yürürlükleri birleştirmek" sahtekarlığıyla, grup sözleşmesini işçi sınıfına kabul ettirmesi mümkün değildir. İşçi sınıfı MESS patronlarının kazanılmış haklarını ve ücret artışı taleplerini ipotek altına almasına fırsat vermeyecektir. İşçi sınıfı revizyonistlerin grev kırıcılığına karşı dayanışmasını güçlendirerek, MESS'in grup sözleşmesi tuzağını yıkacaktır.

MİSK 'e üye olmayan işçiler TARİŞ 'ten atılıyor

4 yıldır Tariş Üzüm İşletmesinde çalışmaktaydım. İki yıl önce Orhan Daut Genel Müdürlüğe, Osman Yılmaz da İşletme Müdürlüğüne atandılar. Bu arada Tek Gıda-İş Sendikasından Besin-İş sendikasına geçebilmek için direniş yaptık. Direniş sürerken Ankara'dan, Çorum'dan Çanakkale'den komandolar geldiler. Hepsi bıçaklı ve silahlıydı. Eski işçilere baskı yapmaya başladılar. İşçileri zorla MİSK'e bağlı Türk Gıda-İş sendikasına üye kaydetmeye başladılar. Direnenleri tehdit ve dayakla işten atıyorlardı. Zaten işçilerin büyük bir kısmı direniş bahanesiyle işten atıldı. Geriye kalan 150 işçiyi ise köle gibi çalıştırmaya başladılar. Ben sonuna kadar direndim, ne MİSK'e ne de Ülkü Ocaklarına kayıt olmadım.

İşletmede çalışan işçiler MİSK'e ve Ülkü Ocaklarına zorla kayıt edildi. Bunların büyük çoğunluğu işsiz kalmak korkusundan kayıt oldu. "MİSK'e kayıt olmayana yemek yok, sonrasına karışmayız" dediler. Sövdüler, tehdit ettiler. Şimdi her hafta Ülkü Ocaklarına yardım diye 20'şer lira para toplanıyor. Bundan başka zorla Türkeş'in kitaplarını satmaya kalkıyorlar. Bu adamlar işçilik de yapmıyorlar. Kart basıp gidiyorlar. Ayrıca her ay MİSK için 40 lira ve üç ayda bir ikramiyelerden 93 lira kesiliyor. İşletmenin bütün duvarları faşist sloganlarla kaplı.

İşçilere çıkan yemekler cezaevindeki faşistlere gönderiliyor. Kantinde kalan komandolar sabaha kadar mutfak için gelen etleri yiyip, içki içiyorlar. Sabahleyin buz dolabında sadece kemikler kalıyor. İşletmenin bütün arabaları onların emrinde. Aslında yardım sandığına ait olan kahvenin kârının yarısını bunlar alıyorlar. Bir faşist öldüğü zaman bütün işçileri zorla cenazeye götürüyorlar.

Sadece bize değil karşımızdaki Sümerbank işçilerine da saldırıyorlar. Bunların çoğu sahte kimlikle çalışıyor. İşçilerin yollarını kesiyorlar. Seçimlerden bir hafta önce MHP'ye oy atmazsanız işten çıkarırız dediler. İçerde oynanan oyunları Cumhurbaşkanlığına, Başbakanlığa, Valiliğe, Bakanlıklara yazdım. Sonunda hiç bir ihtar yapıl madan 17. maddeden atıldım.

Hesap soracağımız günümüz elbet gelecektir!

Bir İşçi

İstanbul İnpres fabrikasında revizyonist baskı

Ben İstanbul'da Avcılar İnpres fabrikasında işçi olarak çalışıyordum. Bu iş yerinde devamlı işçi atılıyor, yeni işçi alınıyor. Üzerimizdeki baskı ve terör çok. Fabrikada Maden-İş sendikası vardır. Fabrikadaki baskıları Maden-İş'e anlattığımızda "herkesten akıllı siz misiniz? Siz maocusunuz, bir kere konuşma hakkınız yok sizin" diyorlar. Biz haklarımızı arama yönünde mücadele ettiğimizden, işçi arkadaşlardan büyük ilgi gördük. Ancak işçilerin uyanmakta olduğunu gören revizyonistler beni ve bazı arkadaşlarımı işten attırdılar.

Fabrikada bazı işçi arkadaşlara sosyal hakları olarak elbise, ayakkabı gibi şeyler veriliyor. Eğer arkadaş işten ayrılmak isterse patron verdiklerini geri istiyor, bunları maaşından kesmeye kalkıyor. Temsilciler ise buna göz yumuyorlar, patrona destek sağlıyorlar. Biz buna da karşı çıktık. Bütün işçi bizi haklı buldu, temsilciler tecrit oldular.

31 gün çalışmış bir arkadaşımız ikramiye alamadı. 24 gün çalışmış bir İGD'li ise ikramiye aldı. Bunun hesabını temsilcilerden sorduk. Tüm işçi arkadaşlar gür sesleriyle bu meselede haklı olduğumuzu söylediler.

İşçiler yemek kuyruğunda beklerken temsilciler sıra tanımadan öne geçiyorlar. Bir keresinde işçiler onların da sıraya geçmesini söylediler ve herkes gibi sıraya girerek yemek almaya mecbur ettiler. Ama bu arada temsilciler bizi tehdit etmeye başladılar.

15 günde bir DİSK'in dergisi geliyor. Bu arada İGD'liler de kendi dergilerini arkadaşlarımıza satıyorlar. Halkın Sesi' nin aleyhinde propaganda yapmaya kalkışıyorlar. Biz ise buna karşı geldik. Dergilerimizi anlatarak işçi arkadaşlara satmaya başladık. İşçi arkadaşları mız gerek temsilcilere gerekse İGD'lilere "Rus uşakları" diyerek çıkışta bulundular. Elimizi ayağımızı bağlamanız yetmiyor da gözlerimizi de kör etmeye kalkışıyorsunuz. DİSK içindeki revizyonistler sosyalizm maskesi takarak, Rus uşaklığı yaparak halkımızı sömürmeye çalışıyorlar.

Meydan Çimen ve arkadaşları

Pazarcık ovasında tarım işçilerinin duru

TARIM İŞ KANUNU ÇIKA

Tarım İşçilerinin hakları için mücadele eden Toprak-İş Sendikasının Pazarcık Şubesi, Tarım İş Kanununun çıkarılması için bir imza kampanyası başlattı. Tarım İş Kanunu, tarım işçilerinin bugün en acil talebidir. Tarım işçileri işçi sınıfımızın sahip olduğu bütün haklardan yararlanmalı, onları ağalara, beylere köle eden bugünkü duruma son verilmelidir. Tarım işçilerinin bu haklı talebini bütün halkımız candan destekliyor.

Yazın sarı sıcağı Anadolu toprağına düşünce dağlardan, yaylalardan, uzak diyarlardan topraksız ve az topraklı köylüler verimli ovalara akmaya başlar. Traktörler,kamyonlar Ege'nin, Çukurova'nın, Maraş'ın onbinlerce dönümlük ağa topraklarına amele taşır. Evini, ailesini terkeden yoksul köylüler bir mevsim boyunca bu topraklarda ter dökecek, kahır çekeceklerdir. Bütün bu zahmet, bir lokma ekmeğe sahip olabilmek içindir.

● Halkın Sesi muhabirleri Pazarcık ovasında tarım işçileriyle konuştular. Bu konuşmaları yayınlıyoruz.

Urfa Birecik'ten Pazarcık'a Gelen Tarım İşçileri:

"Ağa bizi esir almış"

Akşam üzeri Fanfas köyü yakınlarında Urfa Birecik'ten gelen tarım işçilerinin çadırlarına gittik. Bizleri sevinçle karşıladılar. Sendika, tarım işçilerinin durumu, ağalık ve Türkiye'nin bağımsızlığı üzerine sohbet ettik. İşçiler Rusya ile işbirliği anlaşmasını protesto eden ve Tarım Iş Kanununun çıkartılmasını talep eden yazılarımızı okudular. Çoluk çocuk, kadın erkek hepsi bu metinleri imzaladılar. Salih Özüpek, Murat Deniz, Halil Özüpek, Ali Kılıç, Abdi Güney sorularımızı şöyle cevapladılar:

Soru: Memleketiniz?
- Urfa Birecik'ten geliyoruz.

Soru: Çalışma şartlarınız hakkında bilgi verir misiniz?
- Çapada çalışıyoruz. Sabah altıda başlayıp akşam beşte bitiriyoruz.
- 11 saat çalışmış oluyoruz.
- Ücretlerimiz belli değil. El müslüman seyri diyorlar.
- Bu sene ücretlerin 40-45 lira olacağı söyleniyor.
- 40 lira ile nasıl geçiniriz? Adam başı on horanta nasıl geçinecek? Yüz lira ile karın doymaz.
- Ağalar culluk yiyor, bizim elimize soğan ekmek zor düşüyor.
- Karşı çıksak jandarma zoruyla calıştırırlar. İşimizi bitirmeden gidemezsiniz diyorlar.
- Ağa bizi esir mi almış?

Soru: Bu durumun düzelmesi için ne yapmak lazım?
- Ancak fakir fukara birleşecek ki birşeyler yapsın.

Genç bir işçi:
- Bu işi ancak devrim halleder.

Soru: Yurdumuzu sömüren Amerika ve Rusya hakkında ne diyorsunuz?
- Amerika'yı da, Rusya'yı da istemeyiz.
- Biz işçiler olarak ne Amerika'nın ne de Rus-ya'nın pençesi altında çalışmak istemiyoruz.
- Herkes serbest ve hür olmalıdır.
- Böyle devletler kahrolsun.

●●●●●●●●●●●●●

Sakalık Yapan İki Köylü:

"Derdimizin çaresi topraktır"

Köprüağzı yakinlarında sakalık yapan iki köylünün çadırına gittik. Gavurdağı köylerinden gelmişler. Köprüağzında bölgenin en büyük ağası Kadıoğlu'na icarcılık yapan Kuddo Sadık'ın yanında sakalık yaptıklarını söylediler. Onlarla beraber çadırlarında çay içtik ve sohbet ettik. Ali Işık ve Kemal Gök sakalık üzerine sorularımızı şöyle cevapladılar :

Soru: Memleketiniz?
- Türkoğlu'nun Kümperli ve Avşarlı köyündeniz. Bizim köyler Gavurdağı köyleridir.

Soru: Angarya yaptırıyorlar mı?
- Bahçesinin domatesine kadar biz diktik. Aslına bakarsan sulama dışında yaptığımız her iş angarya. Ekiminden satımına kadar başındayız.
- Birkaç gün davarını da güttürdü. Pamuk zamanı gece bekçiliği de yaparız.

Soru: Nasıl çalışıyor, ne ücret alıyorsunuz?
- Evi köyden ovaya, çadıra taşıyoruz. Sabah ezanıkalkar gece yarısına kadar çalışırız. Saatimiz günümüz belli değil.
- Pamuk ne verirse, % 6'sı bize düşer. Bunu dört saka bölüşeceğiz. Yedi aylık çalışma karşılığı on, onbeş bin lira eder.

Soru: Bu durumu düzeltmenin yolu nedir?
- Bunun çaresi topraktır. Yedi baş horantayım, nasıl geçineceğim onbeş bin lira ile bir senede? Bizim de toprağımız olsa kendi işimizde uğraşırız.
- Toprak ağaları karşısında halkın birleşmesi lazım. Birleşmeden hiç bir şey olmaz.

Soru: Yurdumuza göz diken Amerika ve Rusya hakkında ne düşünüyorsunuz?
- Hep birlik olsak bize ne Amerika karışabilir ne de Rusya. İkisi de bizim menfaatlerimiz için değil, bizi sömürmek için çalışan devletler.
- Onun bunun değneği altında yaşamak istemiyoruz. Türkiye bağımsız olmalıdır.

Maraş'ın Pazarcık ovası, toprak ağalarının uçsuz bucaksız topraklari ellerinde tuttuğu verimli ovalarımızdan biridir. Son yıllarda toprağın verimliliğinin ve ekilebilir arazi miktarının artması, burada tarım işçilerine duyulan ihtiyacı arttırmıştır. Pazarcık ovasındaki tarım işçileri, topraksız ve az topraklı köylülerdir. Bunların çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar meydana getirir. Erkekler inşaat, yol, tünel yapımı gibi daha ağır, fakat daha çok para getiren işlerde çalışmayı tercih eder. Pazarcık ovasındaki tarım işçilerini ova köylüleri, dağ köylüleri ve çevre illerden gelen köylüler oluşturur.

YOKSUL VE TOPRAKSIZ KÖYLÜLER TARIM İŞÇİLİĞİ YAPAR

Ova köylüleri tarım işçiliğini genellikle bir yan gelir sağlamak için yaparlar. Bu işçilerin durumu çevre ve dağ köylerinden gelenlerden nispeten daha iyidir. Kocaları ve babaları sakalık, sıvacılık, yapı işçiliği, şoförlük gibi işlerde çalışan aileler, ihtayaçlarını karşılayamadıkları için ayrıca tarım işçiliği yapmak zorunda kalırlar. Ova köylüleri, işe genellikle köylerinden gidip gelirler. Yerli olmaları nedeniyle ücretleri biraz daha yüksektir. Ovada sınıf mücadelesinin ileri olması dolayısıyla, ova köylüleri oldukça bilinçlidir.

Dağ köylüleri genellikle topraksız köylülerdir. Bazı ailelerin birkaç kök ceviz veya fıstık ağacı, bağı ya da küçük buğday tarlaları vardır. Bazıları ise kışın odun satarak geçimini sağlamaya çalışır. Ancak dağ köylerinin çoğunluğu yoksulluk ve sefalet içindedir. Bu yüzden yaz gelince dağ köylüleri ovaya akın ederler. Bazı köylerden 500-600 kadar tarım işçisinin çıktığı görülür. Bertiz ve Gavur dağı köyleri diğer yörelere nazaran siyasi bakımdan daha geridir. Buranın köylüleri bölgedeki en gerici toprak ağalarına aşiret bağlarıyla bağlıdır. Buralarda toprak ağaları Türk-Kürt ve alevi-sünni çatışmasını körüklerler.

Pazarcık'ın dağ köylüleri ise genellikle alevi ve Kürttür. Bunlar da çok yoksuldur. Toprak ağaları bu köylülere iş vermezler. Köylüler genellikle zengin ve orta köylülerin topraklarında çalışırlar. Bu köylerde de bazı CHP'li toprak ağaları mezhep ve aşiret çatışmalarını körükleyerek etkinliklerini sürdürmeye çalışırlar.

Çevre illerden gelen köylüleri topraksız ve az topraklı köylüler ile, şehire yerleşip iş bulamayan köylüler meydana getirir. Bunlar Adıyaman, Urfa, Gaziantep gibi şehirlerden gelirler. Bir kısmı ise Çukurova'dan gelmiştir. Orada çalışıp işi bitirdikten sonra Pazarcık ovasında çalışmaya devam ederler.

TARIM İŞÇİLERİ FEODAL BASKILAR ALTINDADIR

İş mevsimi gelince amele yüklü kamyon ve traktörler Pazarcık o-

nu

RILMALIDIR

vasını kaplar. Daha işe başlamadan açık araçlarla taşıma yüzünden trafik kazalarında birçok işçi can verir. Tarım işçisinin kaderidir bu. Kadın, erkek, çocuk bütün bir aile tarım işçiliği yapar. Çalışma saatları belli değildir. Bazen gün doğumundan, gün batımına kadar sürer. Ama dokuz saattan az çalışıldığı görülmemiştir. Tarım işçileri hangi ücretle çalıştıklarını da pek bilmezler. Ücretler genellikle el müslüman seyrine bırakılır. El müslüman seyri, iş bittikten sonra ağalar ne verirse, ona razı olmak demektir. Ağalar ise ücretleri hep düşük tutarlar. Mesela bu yıl çapa ücreti 40 lira civarındadır.

Tarım işçileri kanal ve yol kenarlarındaki naylon çadırlarda kalırlar. Birçok yerde tulumba olmadığı için kanal veya dere suyu içerler. Barındıkları yerden, içtikleri suya kadar her şey sağlıkları için çok zararlıdır. Çeşitli hastalık ve mikroplardan yakasını kurtarabilen bir mevsim boyunca çalışır durur. Ne bir doktor, ne de bir ilaç bulmak mümkün değildir. Amele sofrasının değişmeyen yiyecekleri bulgur aşı, domates, zeytin, çay ve kuru üzümdür.

Ağa baskısı yetmezmiş gibi, tarım işçileri üzerinde bir de elcilerin baskısı görülür. Elciler, tarım işçilerini ağalara kiralayan aracılardır. Büyük bir kısmı ağaların adamıdır, onlara yaltakçılık yapar. Bunlar ağalardan aldıkları paralarla daha kıştan işçileri borçlandırırlar. Onları yazın ağa topraklarında çalışmaya mecbur ederler. Yoksul köylüler muhtaç durumda oldukları için elci ne verirse kabul ederler. Yoksul köylüler bu parayla bütün bir kış geçimlerini sağlamaya çalışırlar. Borcu yaza kadar tüketirler. Yazın ise bu borcu ödemek için didinip dururlar. Elciler hiç çalışmadıkları halde işçi ücretlerinin bir kısmına el koyarlar. Bunların tek marifeti ağaların, beylerin toprağına düşük ücretle işçi bulmaktır. Yani bunlar insan tüccarıdır. Bir kısmı çadırlarda yüksek fiyatla erzak satışı da yapar. Bugün tarım işçilerinin sosyal hakları tanınmadığı için elciler hükmünü sürdürüyor. Tarım işçilerinin sendikal mücadelesi orta çağdan kalma bu kurumu da hedef alarak ilerlemektedir.

Sakalar sözde toprakları sulayan kişilerdir. Ancak ağalar sakalara, mahkemelerde yalancı şahitlikten, ev hizmetlerine, hatta fedailiğe kadar her işlerini yaptırırlar. Sakalar geçimlerini pamuk gelirinin yüzde 5 veya yüzde 6'sını alarak sağlarlar. Çoğu yoksul köylüdür.

TARIM İŞÇİLERİNİN TALEPLERİ

Tarım işçileri örgütsüz ve dağınıktır. Onların bugüne kadar hakları için yürüttükleri mücadeleler daha çok elcilerin önderliğinde gelişmiştir. Bundan dolayı bu mücadeleler genellikle başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Tarım işçileri ancak devrimci bir sendikada birleşerek ve kendi kaderlerini ellerine alarak menfaatlarını savunabilirler.

Bugün tarım işçilerinin acil talebi, Tarım İş Kanununun bir an önce çıkartılmasıdır. Sendikalaşma toplu sözleşme ve grev hakları, tarım işçilerinin en tabii haklarıdır. Dayıbaşılık veya elcilik kaldırılmalı, işçilerle toprak sahibi arasındaki ilişkilerde işçilerin sendikası yetkili olmalıdır. Asgari ücret sistemi uygulanmalı, ücretler arttırılmalıdır. Eşit işe eşit ücret verilmelidir. Aynı işi yaptıkları halde kadınlara ve çocuklara erkeklerden düşük ücret verilmesi son bulmalıdır. Tarım işçileri de sigorta kapsamına alınmalıdır. İşçilerin kalacakları yerler sağlığa elverişli olmalıdır. Toprak sahipleri, çalıştıracakları işçilerin barınma sorununu halletmekle yükümlü tutulmalıdır. İşçilerin bir yerden bir yere taşınması kapalı araçlarla yapılmalıdır.

Tarım işçilerinin kurtuluşu, bütün halkla beraber ve Milli Demokratik Devrimle olacaktır. Milli Demokratik Devrimin özü olan toprak devrimi, toprak ağalığına ve tefeciliğe son verecek, milyonlarca köylüyü toprak ve özgürlüğe kavuşturacaktır. Ezilen ve sömürülen tarım işçileri emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelenin ön saflarına geçmeli, yoksul köylülerle ve bütün halkla birleşmelidir. Tarım işçilerinin ve halkımızın gerçek kurtuluş yolu budur.

Ankara DLB Başkanı:

Liseyi bitiren her öğrenci üniversite ve yüksek okula girebilmelidir

Halkın Sesi muhabiri yaklaşan üniversite seçme sınavlarıyla ilgili olarak Ankara Devrimci Liseliler Birliği Başkanı Murat Özdemir ile görüştü. Murat Özdemir'in sorularımıza verdiği cevapları sunuyoruz:

Halkın Sesi: Üniversite seçme sınavları ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz?

M. Özdemir: Üniversite seçme sınavları esas olarak gerici eğitimin bir parçasıdır. Gençlik ilkokul çağından itibaren eğitimin her kademesinde ülkemizin ve halkımızın sorunlarından koparılmakta, faşist, gerici ve fetihçi fikirlerle zehirlenmektedir. Ergenekon, Bozkurt masallarıyla faşist ideolojinin propagandası yapılmakta, tarihimiz çarpıtılarak halkımızın zulme ve sömürüye karşı mücadelesi unutturulmak istenmektedir. Kurtuluş Savaşımızın anti-emperyalist özü yokedilerek, Yunanlılara karşı bir savaş haline dönüştürülmek suretiyle bugünkü Yunan düşmanlığında malzeme olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Kurtuluş Savaşımızın bağımsızlıkçı ruhu öldürülmek isteniyor. Bu yolla bugün yurdumuzun bağımsızlığını tehdit eden Amerika ve Rusya'ya karşı mücadele engellenmek isteniyor.

Liselerdeki teknik bilgiler de milli ve bağımsız bir ekonomi yaratabilmemize değil, emperyalizme bağımlı yapının korunmasına hizmet etmektedir.

Bu amaçlara uygun olarak yapılan üniversite seçme sınavlarıyla üniversite kapıları geniş gençlik yığınlarına kapanmakta, ancak küçük bir azınlık yüksek öğrenim görebilmektedir. Üniversiteye giremeyenlerin "şanssızlığından" bahsedilmektedir. Ülkemizin ve halkımızın yararına bir eğitim sisteminde eğitim, üretime yönelik olmalı, öğrenci eğitimin belli dönemlerinde üretime katılmalı, lisede meslek seçimi yaparak yüksek öğrenimini de aynı meslek dalında sürdürmelidir. Bugün liseden mezun olan bir insanın toplumda hiç bir işlevi yoktur.

Halkın Sesi: DLB sınav öncesinde ne gibi çalışmalar yaptı?

M. Özdemir: Bu dönemde taleplerimizin daha geniş kitleler içinde yayılması için bir kampanya başlattık. Kampanya öncesi çeşitli tartışmalarla ön plana çıkarılması gereken talepleri tespit ettik. Buna göre; Lise mezunu her on kişiden ancak biri üniversiteye girebilmektedir. Bu durumun esas kaynağı gerici eğitim sistemidir.

1. Bu durumu yansıtmak amacıyla "HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI, EĞİTİMDE FIRSAT EŞİTLİĞİ" sloganını tespit ettik. Eylül mezunları ön kayıtsız üniversiteye alınmalıdır.

2. Meslek lisesi mezunlarının alındıkları okullar sayılıdır. Üstelik meslek lisesi öğrencilerine sınavlarda okumadıkları derslerden sorular sorulmaktadır. Meslek lisesi mezunlarının üniversiteye giriş oranı çoğaltılmalı ve okumadıkları derslerden soru sorulmamalıdır.

3. YAY-KUR ve Mektupla Öğretim gibi kurumların hiç bir bilimsel değeri ve halkımıza en küçük bir yararı yoktur. Bu kurumlar üniversite kapılarındaki tıkanıklığı gizlemek amacıyla kurulmuştur.

4. DLB olarak bu taleplerin yanısıra üniversitedeki faşist işgalin kırılması, gençliğin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğinin sağlanması için mücadele ediyoruz. Yüksek okullardaki bir avuç komandonun polis ve idare ile işbirliği içinde gerçekleştirdikleri işgaller kırılmalı, okullar öğrenci kimliği olan herkesin gidip geldiği eğitim kurumları olmalıdır.

Halkın Sesi: DLB kuruldundan bu yana ne gibi mücadeleler verdi?

M. Özdemir: Çeşitli liselerdeki faşist saldırıların göğüslenmesi ve liseli gençliğin birleştirilmesi için çalıştık. Bu amaçla saldırıların olduğu okullarda toplantılar ve forumlar yaptık. Her kararımızı en geniş kitleyle birlikte almaya çalıştık. Bu mücadeleler sırasında Yapı Sanat, Kimya Sanat, Mimar Kemal Liselerinden bazı üyelerimiz tutuklandı, bazıları yaralandı. 50. Yıl, Gülveren ve İnönü Liselerinde faşist saldırıları protesto amacıyla bütün öğrencilerin katıldığı boykotlar yapıldı. Gerici disiplini protesto için Fen Lisesinde yemek boykotu yapıldı. Bu arada kitleye dayanmayan maceracılığa karşı mücadele ettik.

Biz DLB olarak gençlik içindeki kavgalara karşı çıktık.

YUNAN HALKI DERGİMİZE YAPILAN BASKILARI PROTESTO EDİYOR

Yunanistan'dan çeşitli örgütler dergimize gönderdikleri mesajlarla "Askeri Mahkemeler Basını Yargılayamaz" kampanyasını destekledikle - rini ve bu mücadelede bizimle daya - nışma içinde olduklarını belirtiyorlar. Bize ulaşan mesajları kısaltarak okuyucularımıza sunuyoruz:

Yunanistan Marksist-Leninist Komünist Partisi'nin Çekoslovakya'nın Bruno sehrindeki üyeleri ve sempatizanları:

"Türkiye hükümetine!

"Biz, 25 Mart ulusal bayramımızı kutlamak ve ulusal kahramanımız Nikos Belojannis'in katledilmesinin 25'inci yıldönümünde onu anmak için bir araya gelen Çekoslovakya'nın Bruno şehrindeki Yunanlı siyasi mülteciler, Türk makamlarının, Türkiye halkının ABD emperyalizminden kurtulması ve özgür ve bağımsız bir Türkiye için mücadele eden devrimciler üzerindeki uygulamalarını kınarız.

"Devrimci Leyla Cümbüş'ün ve emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadele ettikleri için kanunsuz olarak hapiste tutulan bütün diğer devrimcilerin derhal serbest bırakılmalarını talep ediyoruz.

"Biz, YMLKP'li Yunanlılar, bütün bu uygulamaları kınıyor ve bunların çağdışı olduğunu söylüyoruz. Devrimci Leyla Cümbüş'ün kanunsuz olarak tutuklanmasını şiddetle mahkum ediyoruz."

İlionpolis İlerici Gençlik Birliği:

"Kardeş Türkiye halkıyla aynı amaçlar uğruna mücadele eden demokrat Yunan halkının ayrılmaz bir parçası olan Birliğimiz, Leyla Cümbüş'ün tutuklanmasını şiddetle mahkum eder. Onun ve diğer bütün siyasi mahkumların serbest bırakılmasını, Türkiye'deki ilerici güçlere uygulanan baskılara son verilmesini talep eder.

"Aynı zamanda, öncü dergi HALKIN SESİ' ne ve genel olarak Türkiye'deki ilerici basına uygulanan kanunsuz baskıları kınıyor ve basın özgürlüğü için verilen mücadeleyi kayıtsız şartsız desteklediğimizi ve Türkiye halkının ilerici güçlerinin yanında olduğumuzu açıklıyoruz."

Metaxourgion-Kolonos-Botanikos Akademisi Platon-Keramikos İlerici Gençlik Birliği:

"Türk gericilerinin bu faşist uygulamasının amacı, Türkiye halkının ilerici dergisini susturmak ve Türkiyeli özgürlük savaşçılarına baskı yapmaktır. Leyla Cümbüş'ün tutuklanması, Türk gericilerinin halkın öncü güçlerine uyguladığı zorbaca baskıların bir devamıdır. HALKIN SESİ' nin bundan önceki yazı işleri müdürü devrimci Kemal Doğan bu baskıların bir sonucu olarak geçen aralık ayında 1 yıl hapse mahkum edilmişti.

"Toplantı, Türkiye halkının ilerici dergisi HALKIN SESİ'ne ve bütün ilerici Türk basınına uygulanan kanunsuz baskıları kınar ve mahkum eder, basın özgürlüğü için verilen mücadeleyi kayıtsız şartsız destekler ve Türkiye halkının ilerici güçlerinin safında yer aldığını belirtir."

Kokkinia İlerici Kültür Derneği:

"Son günlerde Türk gerici çevrelerinin halk devrimine ve taleplerine karşı baskıları giderek artmaktadır.

" Türk gericiler, darbelerini özellikle Türkiye halkının gerici çevrelere, iki süper devlet ABD ve SSCB'ye karşı, Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesi, adanın bağımsızlığına saygı gösterilmesi, hür ve iki süper devletin müdahalesine karşı bağımsız bir Türkiye için mücadele eden öncü kuvvetlerine çevirmektedir.

"Yerli gericilerin ve faşist iktidarların benzer baskı metotlarını tanıyan Kokkinia halkı ve bütün halkımız Leyla Cümbüş ve bütün Türkiyeli yurtseverler, bütün Türkiye halkı ile hürriyet ve bağımsızlık mücadelesinde dayanışma içindedir."

Dafni-Neos Kosmos İlerici Kültür Derneği:

"Geçtiğimiz günlerde, Türk işgal ordusunun Kıbrıs halkına karşı işlediği cinayetleri kahramanca kınadığı için Türkiye halkının gazetesi HALKIN SESİ'nin yazı işleri müdürü Leyla Cümbüş, askeri mahkeme kararıyla tutuklanmıştır.

"Türk gerici çevrelerinin bu faşist tutumunun asıl hedefi ilerici basını ve Türkiyeli yurtseverleri vurmaktır. Yurtsever Leyla Cümbüş'ün tutuklanması, Türk gerici çevrelerinin halkın ilerici güçlerine karşı vahşi saldırganlığının bir uzantısıdır.

"Protesto sesimizi yükseltir, Türkiye halkının ilerici gazetesi HALKIN SESİ ve Türkiye' nin tüm ilerici basınına yapılan saldırıları kınarız. Hürriyet, demokrasi ve bağımsızlık için Türkiye halkının yanıbaşındayız."

Viron «Makiyanis» Kültür Derneği:

"Yurtsever Leyla Cümbüş'ün tutuklanması, Türk gericiliğinin ilerici halk kuvvetlerine karşı düzenlediği saldırının bir devamıdır. Bu saldırılar ~~çerçevesinde geçen~~ Aralık ayında da HALKIN SESİ'nin yazı işleri müdürü Kemal Doğan 1 yıl hapis cezası almıştır.

"Protesto sesimizi yükseltir, Türkiye halkının ilerici gazetesi HALKIN SESİ'ne ve tüm Türkiyeli ilerici, yurtsever basına yapılan saldırıları nefretle kınarız.

"Hürriyet, demokrasi, ulusal bağımsızlık yolunda Türkiye halkıyla dayanışma içindeyiz."

Ulusal Metsowion Politekniği Elektrik Mühendisliği Fakültesi Öğrenci Birliği:

Ulusal Metsowion Politekniği Elektrik Mühendisliği Fakültesi Öğrenci Birliği Genel Kurulu, halkı için savaşan Leyla Cümbüş'ün tutuklanmasını şiddetle mahkum eder ve derhal serbest bırakılması çağrısında bulunur. Öğrenci Birliği Genel Kurulu, Türkiye halkının gazetesi HALKIN SESİ'ne ve Türkiye'deki bütün ilerici, yurtsever basına uygulanan kanunsuz baskıları kınar ve mahkum eder. Basın özgürlüğü için verilen mücadeleyi kayıtsız şartsız destekler ve özgürlüğü için mücadele eden Türkiye halkının yanında yer aldığını belirtir."

İsrail zindanlarındaki Faik Bulut'a özgürlük!

Türkiyeli proleter devrimci Faik Bulut 4 yıldan beri İsrail zindanlarında yatıyor. İsrail siyonistleri 1973 yılında Filistin' de Nehr El Baret kampına saldırdılar ve dokuz Türkiyeli proleter devrimciyi katlettiler. Kampta bulunan Faik Bulut siyonistler tarafından İsrail'e kaçırıldı. O tarihten beri Faik Bulut İsrail zindanlarında tutuluyor.

Muhabirimiz Faik Bulut'un avukatı bayan Lea Tsemel ile Frankfurt'ta görüştü. Lea Tsemel dergimizin sorularını aşağı daki cevapları verdi :

Halkın Sesi: Faik Bulut'un son durumu hakkında bilgi verir misiniz?

L. Tsemel : Faik Bulut'un, kendisine siyasi iltica hakkı tanıyan bir ülke bulmak şartıyla serbest bırakılma olanağı var. Faik, Türkiye halkının en ön saflarında 12 Mart faşist diktatörlüğüne, emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadele etmiş bir proleter devrimcidir. Ben, statüsüne göre her ülkenin Faik'e siyasi iltica hakkı vermesi gerektiği kanısındayım. Bazı ülkelerin bu konudaki tutumları hakkında kesin bir şey söyleyemem. Bunlar halk kitlelerinin tepki ve mücadelesi olmadıkça devrimcilere siyasi iltica hakkı vermeye yanaşmamaktadır - lar.

Halkın Sesi: Faik Bulut devrimci yayınları izleyebiliyor mu?

L. Tsemel : İki yıl önce, elime geçen bazı yayınları iletme olanağım oldu. Devrimci ve ilerici yayınlar mahkumlara ulaşamamaktadır. Üzerinde yıldız olan ve AYDINLIK ibaresi bulunan yayınlar katiyetle kendisine verilmemektedir. Genel olarak emperyalizmin yoz kültürünü yayan dergi, gazete, kitap mahkumlara iletilmekte diğerlerine el konmaktadır. İsrail'de insanlık dışı birçok kanunlar vardır. Bunlar Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesiyle de bağdaşmamaktadır. Tüm devrimci ve demokrat insanları buna karşı mücadeleye çağırıyorum.

Halkın Sesi: Faik Bulut'un rehin olarak İsrail'e götürülmesi İsrail kanunlarına uygun mu? Faik'in durumunda olan başka mahkumlar da var mı?

L. Tsemel : İsrail zindanlarında aynı sebepten pek çok kişi bulunmaktadır. Genel olarak mahkumlar üzerinde baskı vardır. Faik yabancı olduğu için ona çok ceza verildi. Tüm mahkumlar Faik'i çok severler. O, dürüst ve devrimci tutumuyla tüm mahkumların sevgisini kazanmıştır. Faik rehin alındığında böyle bir kanun yoktu. Bu daha sonra çıkarıldı. Şimdi Faik'in rehin olarak götürülmesi İsrail kanunlarına aykırı değildir. Siyonistler işi öylesine azıttılar ki, onların kanunlarına göre Güney Amerika'dan bile adam kaçırıp, İsrail'de yargılayıp zindana atmak meşru sayılmaktadır. Bu kanunlar Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesiyle de taban tabana zıttır.

Halkın Sesi: Faik Bulut'la nasıl bir dayanışmada bulunabiliriz?

L. Tsemel : Faik her yönden sağlıklı ve azimlidir. Kısa zamanda İngilizce, Fransızca, Arapça ve İbranice öğrenmiştir. Devrimci yayınlar eline geçmemektedir. Çünkü bunlara hapishane yönetimince el konulmaktadır. Tüm devrimciler Faik'e mektup yazarak onunla dayanışmada bulunmalıdırlar. Faik'in adresi şöyledir: Faik Hasan Bulut, B. P. 16 La Pirision Ramleh, RAMLEH-İSRAİL.

BREJNEV'İN YAZARLARI İLE KÜLTÜR ANLAŞMASI

Türkiye Yazarlar Sendikası ile Sovyet Yazarlar Birliği arasında 19 Haziran günü bir Kültür Anlaşması imzalandı. Anlaşmaya göre her yıl dört Türkiyeli yazar Sovyetler Birliği'ne gidecek, dört Sovyet yazarı da Türkiye'ye gelecektir.

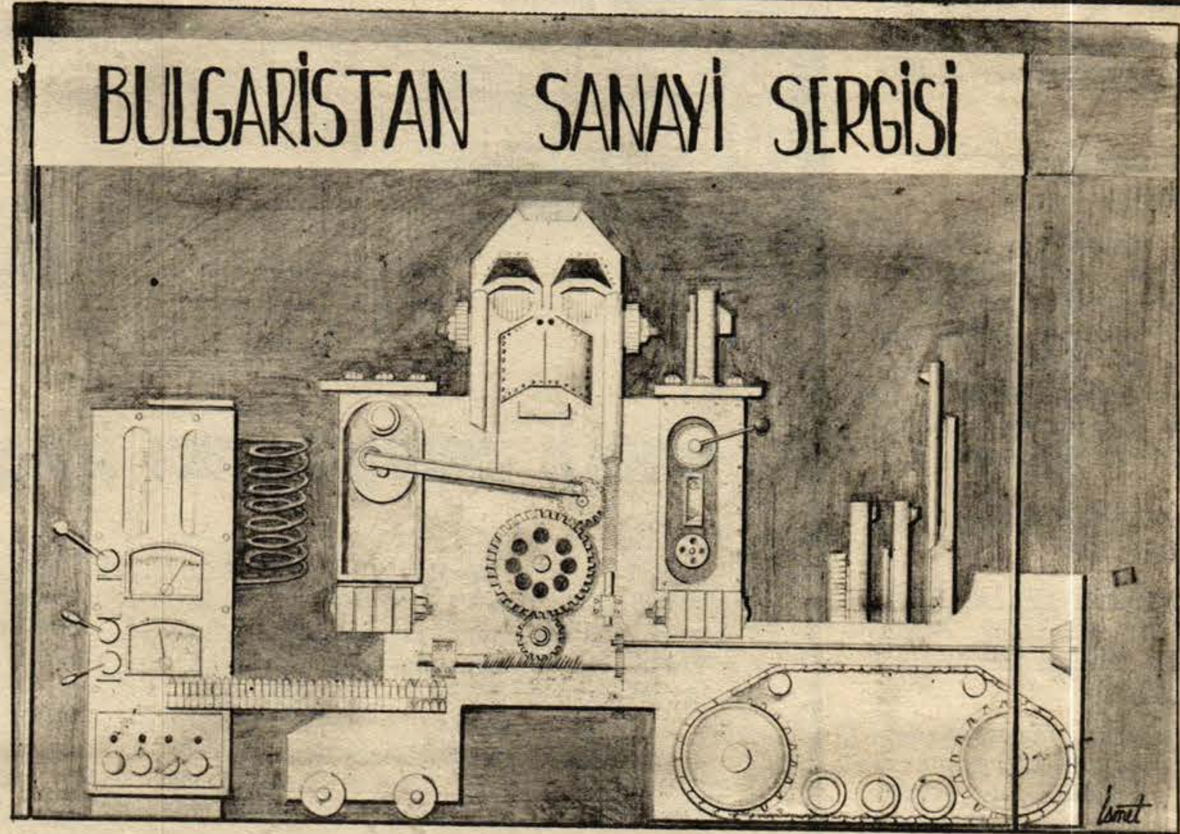
Aslında son zamanlarda her yıl Sovyetler Birliği'ne davet edilen yazarların sayısı onlarcadır. Kremlin yöneticileri, bütün emperyalistler gibi, çağrılar yaparak, kitaplarını çevirerek, madalyalar takıp ödüller dağıtarak ülkemizin yazarlarını etkilemeye ve yurdumuzda Brejnev dostu bir sanatçı çevresi oluşturmaya çalışıyorlar. 1950'lerde ABD'nin yaptığını son yıllarda Sovyetler Birliği yapmaktadır.

Türkiye Yazarlar Sendikasının anlaşma imzaladığı yazarlar, Sovyet halklarının değil, Brejnev'in yazarlarıdır. Bunların yaptıkları iş, bütün dünyada sosyal-emperyalist yayılmaya ve Sovyetler Birliği'nde emekçi halkın ezilmesine hizmet etmektir. Bu yazarların, ne Çarlığa karşı büyük bir mücadele vermiş demokrat Rus edebiyatı ile ne de Lenin ve Stalin'lerin bayrağı altında mücadele veren Bolşevik yazarlarla bir ilgileri yoktur. Yazdıkları romanların, hikayelerin her satırı, onların emperyalist ve revizyonist kültürün temsilcileri olduklarını göstermektedir. Bu nedenle bu anlaşma, Türkiye ve Sovyet halkları arasındaki devrimci kültür alışverişine hizmet etmiyor. Tam tersine Brejnev kliğinin Türkiye'deki kültürel yayılmasına ve emperyalist emellerine hizmet ediyor.

Türkiye aydınının 19. yüzyıllardan beri devam eden güçlü bir devrimci geleneği vardır. Bu gelenek, çeşitli emperyalist ülkelerin aydınlarımızı köleleştirme çabalarına karşı mücadele içinde yaratılmıştır. Jön-Türklerden beri yaşadığımız olay budur. Emperyalistler demokratik mücadeleler içinde ortaya çıkan yeni aydın kuşaklarını kültürel bakımdan teslim almaya büyük önem vermişlerdir. Bazı Jön-Türk aydınları, Cumhuriyetten sonra ortaya çıkan bazı aydınlar, en son DP döneminde ve 27 Mayıs 1960' tan sonra yetişen bazı aydınlar, emekçi halka güvenmedikleri için emperyalist ve revizyonist kültürün tuzağına düştüler, fakat Türkiye halkı bütün bu dönemeçlerde özgürlükten yana bir aydın kuşağı yaratmıştır.

Bugün de durum budur. Brejnevlerin çağrıları, dağıttıkları madalya ve verdikleri ödüller, Türkiye gibi köklü devrimci geleneği olan bir ülkede aydın kuşağımızı bir kiralık kalemler zümresi haline getiremez. Rusya'ya giden birçok yazarımız, orada sosyalizm cilası altındaki kapitalizmi gözleriyle görmektedirler. Brejnev kliğinin emperyalist çehresini daha yakından tanımaktadırlar. Fakat esas mesele, revizyonist kültürün yoz ve çürüyen niteliğini en geniş aydın kitlesine ve bütün halka tanıtmaktır. Bugün kültür alanında yurdumuzdaki en büyük tehlike revizyonizmdir. Artık Peyami Safa'ların romanları veya Ahmet Haşim'in şiirleri, Türkiye halkını uyuşturamıyor. Onların yerlerini Yevtuşenkolar, Zoşçenkolar, Simonovlar ve Türkiyeli revizyonist yazarlar almıştır. Bugün revizyonizme karşı kültür cephesinde kararlı bir mücadele vermek devrimci kültür ve sanatımızın gelişmesinin de motoru olacaktır.

Türkiye Yazarlar Sendikası, Brejnev'in yazarları ile içli dışlı ilişkiler kurarak halkımızın ve devrimci kültürümüzün düşmanlarına yardımcı oluyor. Bugün dünyada artık aynı noktada buluşmuş olan batılı emperyalistlerin ve Rus sosyal-emperyalistlerinin gerici ve yoz kültürleri karşısında, bir de bütün ülkelerin proletaryasının ve ezilen halkların devrimci ve enternasyonalist kültürleri var. Türkiye Yazarlar Sendikası dünya halklarının devrimci cephesinde yer almalıdır, yoksa Brejnev'lerin yanında değil.

Bulgaristan sanayisini değil, Rusya'ya bağımlılığını sergiliyor!

"Bulgar Sanayi Sergisi" 21 Haziran günü Spor ve Sergi Sarayında açıldı.

Serginin açılışı dolayısıyla düzenlenen kokteylde mikrofondaki ses, sergiye katılanları "Saygıdeğer iş çevrelerinin temsilcileri, sayın sendikacılar" diye teker teker selamladı. Açış konuşmasında önce "dünya barışı"ndan dem vuruldu. Uzun uzun Rusya'nın "detant" siyaseti övüldü. Yumuşama masalları tekrarlandı. Buradan Bulgaristan ile Türkiye arasında gelişmeye başlayan "iyi komşuluk" ilişkilerine geçildi. İki ülke arasındaki ticaretin hızla arttığına dikkat çekildi. Tabii ki, böyle bir konuşmada Türkiye karayollarından TIR'larını bedava geçirmek için her türlü sahtekarlığı yapan, "yüksek Bulgar siyasetinden" söz edilmesi beklenemezdi. Tam Ambarlı Elektrik santralinin devreden çıktığı bir anda, Türkiye'ye "borcunu ödemezsen elektriği keserim" diye yapılan tehditlerden sözedilemezdi.

Sergi, görünüşte Bulgar sanayi ürünlerini sergilemek için açılmıştı. Ancak Sergi Sarayına girişten sonra, köşeyi döner dönmez karşımıza Rusya çıkıyordu. İri harflerle "SSCB yardımı ile kurulan Burgaz Petro-Kimya Kombinası, Bulgar Petro-Kimya sanayiinin büyük kuruluşudur" yazısı göze çarpıyordu.

Sergilenen mallar arasında televizyonlar da vardı. Bunların içinde sanayi televizyonları özellikle dikkati çekiyordu. Bu televizyonlar fabrikalardaki işçiler eğlensin diye yapılmıyor. Bunlar, Bulgar revizyonistlerinin işçiler üzerindeki denetimlerini sürdürmek için yararlandıkları aletler. Revizyonist-bürokrat patronlar, bunlarla oturdukları yerden ve değişik açıdan tezgah başındaki işçileri izliyorlar. Hareketlerini inceliyorlar. Böylece işçileri iliklerine kadar sömürmenin ve işçilerin bütün gücünü sökün alacak bir çalışma temposunun planlarını geliştiriyorlar.

Amerikan emperyalistleri İzmir Fuarında sosis, börek vs. dağıtırlardı. Bulgarlar da şirin görünmek amacıyla bilgisayara Atatürk resmi çizdiriyorlar. Atatürk resmini yapan bilgisayarın nerede yapıldığını gösteren bir kayıt yok. Ama, serginin bir köşesinde bulunan program yönetmeli rovelver delme tezgahının "Fujitsu-Faunu LTD., Japonya" lisansı ile yapıldığı yazılı. Asansör motorlarının üstünde ise "Made in Poland" yani Polonya malı yazılı. Bilgisayarın üstünde duran küçük bir aletin Çekoslovakya'da yapıldığını anlıyoruz. Bir kısım malların ise nerede yapıldığı hiç belli değil.

Aslında sergi, Bulgar sanayiini değil, Bulgaristan'ın Rusya'ya bağımlılığını sergiliyor.

Sosyal-emperyalistler bir yandan Türkiye' deki işbirlikçilerine "Yaşasın Rusya" diye bağırmak görevini verirken, diğer yandan Bulgaristan gibi maşaları ile de reklam ve propaganda kampanyası yürütüyorlar. Bulgar revizyonistlerinin "bakın biz Rusya'ya dayanarak kalkındık, gelin siz de bizim gibi yapın" şeklindeki köleci propagandaları Türkiye halkının nefretini artırmaktan başka bir sonuç vermemektedir.

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

PAZARCIK'IN KARAÇAY KÖYÜNDEN 50 KÖYLÜ:

"Yurdumuzu yıllardır Amerika'ya satanlar bugün de Rusya ile pazarlığa oturuyorlar. Balığımıza, madenlerimize el atıp, elektrik, kredi, yardım diye bizi sömüren Rusya'nın iştahı gittikçe kabarıyor. Bu şartlarda Rusya ile bir işbirliği anlaşması imzalamanın hazırlıkları yapılmaktadır. Bu anlaşmanın yurdumuz açısından hiç bir yararı yoktur Bu anlaşmayı protesto ediyoruz."

KAHRAMANMARAŞ'TAN 65 YURTSEVER:

"Rusya yurdumuzu kementle boğmak istiyor. İktidar yaptığı anlaşmalarla buna hizmet ediyor. Biz yurtseverler olarak bu anlaşmalara karşı çıkıyoruz. Türkiye'nin bağımsız ve demokratik olması için bütün yurtseverlerin birleşmeleri - ni, mücadele etmelerini istiyoruz."

İZMİR YURTSEVER SANATÇILAR BİRLİĞİ DERNEĞİ:

Yönetim Kurulu üyeleri Levent Gedizoğlu, Hasan Koç, Savaş Emek, Melih Ergen, Korhan Atay ve üye İclal Kozanoğlu:

"Yıllarca ABD emperyalizmine karşı yılmadan mücadele etmiş olan, bağımsızlığına düşkün Türkiye halkı, Rus sosyal-emperyalistlerine karşı da mücadelesini sürdürmekte kararlılığını göstermiştir. Bu anlamda bizler de Rusya ile yapılacak her türlü anlaşmaya sonuna dek karşı çıkacağımızı ve derginizin açtığı "Rusya ile İşbirliği Anlaşmasına Hayır" kampanyasına katıldığımızı bildiririz."

Ödemiş'ten Hasan Kral:

"Barış ve demokrasi yalanları ile yurdumuza giren ABD emperyalizminin maskesi düşerken, sosyalizm maskesiyle bizi sömürmeye çalışan sosyal-emperyalistlerle imzalanması düşünülen 'işbirliği' anlaşmasına karşı çıkmak her yurtseverin görevidir. İki süper devlete güven verme siyasetiyle bağımsızlığımız korunamaz. Çünkü emperyalistlerle dostluk bizi emperyalizme bağımlı kılar ve bağımsızlığımız ortadan kalkar. Kurtuluş Savaşında yiğitçe savaşan halkımız bağımsızlığına düşkündür ve onu elinden alacaklara karşı da yiğitçe savaşır."

DENİZLİ

Çivril'den Müşerref Demirkaya (ev kadını), Hicran Demirkaya(öğrenci), Sedat Demirkaya(öğrenci):

"Bize ne Amerika'dan ne Rusya'dan dost olmaz. CHP iktidara gelecek görünüyor. Soruyoruz: İmza mı atacak, tekme mi atacak? Bu anlaşmanın reddi yurdumuzun yararınadır. CHP bağımsızlık konusunda Kurtuluş Savaşımızın titizliğini göster - melidir."

KONYA

Kulu'nun Tavşançalı Kasabasından İsmet Küçükyavuz (öğrenci):

"Rusya ülkemizi tamamen kendi eline almak istiyor. Ayrıca yeraltı kaynaklarımıza el koyup bizi sömürüyor. Biz bu Çarlarla yapılan tüm anlaşmaları protesto ediyoruz."

BULGARİSTAN'IN «ELEKTRİĞİ KESERİM» ŞANTAJI

Rusya ve Bulgaristan'la yapılan enerji anlaşmaları iptal edilmelidir

Bulgaristan, ay sonuna kadar Türkiye'nin borçlarını ~~ödememesi~~ halinde, ülkemize verdiği elektriği keseceğini bildirdi. Türkiye Elektrik Kurumu yetkilileri, bu durumda Türkiye'nin yarıdan fazlasının karanlıkta kalacağını açıkladılar.

Dergimiz Bulgaristan'ın yurdumuza sattığı enerjinin bir şantaj aracı olduğunu daha önce birçok defa belirtmişti. Görüldüğü gibi ekonomimizin şalterlerine el atan Bulgaristan, şimdi ülkemizi karanlıkta bırakmakla tehdit etmektedir. Bulgaristan hem de bu tehdidi, Ambarlı Santralında meydana gelen patlamanın Türkiye'nin hemen her yerinde elektrik sıkıntısı yarattığı bir sırada savuruyor. Bunun, "karşılıklı yarar", veya "karşılıklı yardımlaşma" ile ne ilgisi vardır? Sosyal-emperyalistler ve kuklası Bulgar hükümeti, enerji sistemimize attıkları çengelle açıkça ülkemize şantaj yapıyorlar.

MC hükümeti halkımızın tepkisine kulaklarını tıkayarak, Bulgaristan'la yaptığı enerji anlaşmasının daha ağırını bir müddet sonra Rusya ile imzaladı. Şimdi açıkça görülüyor ki, Türkiye enerji gibi ekonominin en hayati dalında Rusya'ya ve Bulgaristan'a bağlı kaldığı sürece, bunların ülkemiz üzerindeki baskı ve şantajları devam edecektir. Yeni Çarlar "elektriğini keserim" tehditleriyle Türkiye'ye her istediklerini kabul ettirmeye çalışacaklardır. Başbakan olmadan önce yaptığı konuşmalarda Bülent Ecevit de bu gerçeğe değinmiş ve Türkiye'nin enerji ihtiyacını kendi kaynaklarına dayanarak karşılaması gerektiğini savunmuştur. İşte şimdi Ecevit hükümetinin bu tür kölelik anlaşmalarını kaldırması için elinde imkanlar vardır. Halkımızın talebi yurdumuzu Yeni Çarlara bağımlı kılan enerji anlaşmalarının derhal iptal edilmesidir. Türkiye bununla kalmamalı, Rusya ve Bulgaristan' la ekonomik, siyasi, kültürel alanlardaki bağımlılık ilişkilerine de son vermelidir. Halkımız kendi ayakları üzerinde durabilen ve Üçüncü Dünyayla birleşen bağımsız bir Türkiye istiyor.

İmza Kampanyasını Bütün Yurda Yayalım

Bu hafta kampanyamıza yurdun çeşitli yerlerinden 2027 yurttaş katıldı. Elimize geçen bu imzaların illere göre dağılımı şöyledir:

Bu hafta İstanbul 482 imzayla en çok imza gönderen ilimiz oldu. Mecidiyeköy'den 400, Alibeyköy'den 24, Gaziosmanpaşa'da çalışan inşaat işçilerinden 33, Sefaköy'den 25 imza geldi. İstanbul'u 345 imzayla Kahramanmaraş izliyor. Kahramanmaraş'ın içinden 199, Pazarcık'ın Karaçay köyünden 50, Pazarcıklı tarım işçilerinden 47, Göksun Yeşilköy'den 42, Pazarcık Çöçelli köyünden 7 imza gönderildi. Erzincan ise 334 imzayla üçüncü sırada yer alıyor. Diğer illerimiz sırasıyla şöyle: İzmir; içinden 146, Tire'den 48, Muğla; içinden 80, Ortaca'nın Dalyan köyünden 11, Konya; Beyşehir Şamlar köyünden 36, Çandarlı'dan 23, Taşkent'ten 23, Cihanbeyli Turanlar köyünden 3, Kastamonu: Tosya ilçesinden 30, Aşağıkayı köyünden 39, Çifter, Sekiler, Aspuras, Bayat, Suluca ve Karaköy köylerinden 9, Sivas; 33'ü Hacı Kumru Mahallesinden olmak üzere Divriği'den 71, Adana; 43'ü Meydan Mahallesinden olmak üzere 63, Kayseri; içinden 24, Küçükkomarmut köyünden 21, Burdur; Yeşilova'dan 37, Kocaeli; Gebze'den 36, Antalya; Gazipaşa'dan 29, Mardin; Midyat'ın Çavuşlu köyünden 29, Ankara; 27'si Belediye memuru olmak üzere 28, Kırşehir; Kaman'dan 23, Bolu; 20, Zonguldak; DMMA işçilerinden 12, Ordu; Akkuş'tan 8, Avusturya; Leoben'den 8, çeşitli yerlerden 9 imza.

Böylece kampanyamıza şimdiye kadar toplam 65 bin 531 yurttaş katılmış oluyor. Toplam imzaların illere göre dağılımı ise şöyledir:

İSTANBUL	8024	MUĞLA	1307	KAYSERİ	358	FRANSA	187
ANKARA	7032	DENİZLİ	1107	BALIKESİR	346	AFYON	184
KAHRAMANMARAŞ	6021	BATI ALMANYA	1045	ZONGULDAK	336	GİRESUN	178
İZMİR	5802	BOLU	927	KOCAELİ	333	SAMSUN	171
TUNCELİ	5704	TRABZON	839	İSPARTA	332	İSVİÇRE	156
ADANA	4082	İÇEL	753	ESKİŞEHİR	298	GÜMÜŞHANE	153
ERZİNCAN	2524	ANTALYA	551	ADIYAMAN	235	ÇANAKKALE	151
GAZİANTEP	2501	ELAZIĞ	548	TOKAT	229	KASTAMONU	151
SİVAS	2429	DİYARBAKIR	473	MUŞ	225	ÇORUM	131
MANİSA	1834	AYDIN	442	KARS	224	Çeşitli Yerler	716
KONYA	1617	ORDU	433	UŞAK	215		
MALATYA	1596	AMASYA	407	BURDUR	193		
HATAY	1469	BURSA	372	VAN	190	TOPLAM	65.531

Brejnev 'in Fransa gezisi

YUMUŞAMA MASALLARI YIKILIYOR

Brejnev'in 20 Haziranda Fransa'ya yaptığı gezi, "Avrupa Güvenliği", "yumuşama" gibi safsataların hızla çökmekte olduğunu bir kere daha ortaya çıkardı.

Kremlin'in şefleri ve bizzat Brejnev'in kendisi Fransa gezisine çok önem veriyorlardı. Yeni Çarların gözleri Avrupa'nın üzerinden hiç ayrılmıyor. Moskova, uzun bir süreden beri askeri ve siyasi yollardan Fransa'ya baskı yaparak, bu ülkeyi "yumuşatmaya" boyun eğdirmeye çalıştı. Öte yandan Sovyet ekonomisinin içine düştüğü buhran, Yeni Çarları Batı Avrupa'nın sermayesine ve teknolojisine daha muhtaç bir hale getirmişti. Çılgın bir silahlanma yarışını sürdüren Sovyetler, bunu sağlamak maksadıyla Batı Avrupa sermayesini Sovyetler'e çekmeye çalışıyorlar. Bu nedenle Brejnev, Fransa gezisinde yeni iktisadi anlaşmalar imzalamayı da planlıyordu.

Fakat daha da önemlisi; Brejnev, Fransa gezisi ile yeni bir "barış ve yumuşama" taarruzuna geçmeyi hesap ediyordu. Brejnev, Sovyetler Birliği'ndeki sosyal-faşist baskılara karşı batı ülkelerinde gelişen tepkilere ve Belgrat'taki Avrupa Güvenliği toplantısında batılıların itirazlarına D'Estaing ile birlikte yapacağı bir ortak açıklama ile cevap vermeyi tasarlıyordu. Bu nedenle Brejnev, D'Estaing'e bir "yumuşama" bildirisi imzalatmak için baskı yaptı.

Ne var ki Brejnev'in baskıları sökmedi.

Bir kere D'Estaing, Sovyetler Birliği'nin "yumuşama" masallarının arkasına gizlenerek başka ülkelerin içişlerine karışmasına karşı çıktı. Öte yandan D'Estaing, Sovyetler Birliği'ndeki sosyal-faşist baskılara da değindi ve insan haklarının önemi üzerinde durdu. Ve nihayet Fransa başkanı Sovyetler Birliği'nin çeşitli ülkelerdeki işbirlikçi revizyonistleri eliyle yürüttüğü beşinci kol faaliyetine karşı çıktı.

Fransa Cumhurbaşkanının bu tutumunun Brejnev'in emperyalist siyasetinin bam teline bastığı ortadadır. Nitekim 23 ve 24 Haziran tarihli gazeteler, Brejnev'in, Fransa Cumhurbaşkanının tutumu karşısında öfkeye kapıldığını ve tehditler savurduğunu yazıyor.

Bugün özellikle Avrupa'da gittikçe daha çok sayıda insanın Sovyetler'in Avrupa üzerindeki emellerini kavramaya başladığı açık seçik görülüyor. Bir yandan halkların tepkisi şiddetlenirken, bir yandan da Avrupa'nın gelişmiş sanayi ülkeleri Avrupa'daki Sovyet tehdidine karşı çıkıyor.

Yeni Çarların "yumuşama" palavralarının açığa çıkması bütün dünya halklarının olduğu gibi İkinci Dünya ülkelerinin de menfaatinedir.

Fransa halkı:

BREJNEV DEFOL!

Kremlin'in Yeni Çarı I. Leonid Brejnev'in son Fransa gezisi, Fransız halkının tepkilerine yol açtı. Gazeteler, Paris'in boydan boya "Brejnev defol" yazılı binlerce afiş ile donatıldığını haber veriyor. Afişlerde işgalci Rus tanklarına karşı koyan Çek halkının mücadelesi canlandırılıyordu. Fransa halkı Brejnev'i protesto gösterilerinde 1968'deki Prag direnişinden ilham aldığını ifade ediyordu.

18 Haziran 1977 günü Paris'teki Cumhuriyet alanında Marksist-Leninistlerin önderliğinde büyük bir gösteri düzenledi. Daha sonra protesto gösterileri, dalga dalga bütün ülkeye yayıldı. Gazeteler 19 Haziran 1977 günü de gösterilerin sürdüğünü ve göstericilerin kendilerine engel olmak isteyen polisle çatıştıklarını yazdı. Brejnev'in Fransa'ya varışından sonra Fransız hükümeti bütün ülke çapında gösterileri yasakladı.

Fransa halkının I. Leonid Brejnev'e gösterdiği tepki, bütün dünya halklarının emperyalistlere duyduğu öfkenin bir ifadesidir.

KISA DÜNYA HABERLERİ

İSRAİL'in işgali altındaki topraklarda yaşayan Arap halkı, 5 Haziran 1967 savaşının 10'uncu yıldönümünde, siyonistlere karşı çeşitli grev ve gösterilere girişmiştir. Şam'da yayınlanan El Baas gazetesi, Şeria nehrinin batı yakasındaki ve Gazze şeridindeki bütün çarşı ve dükkanların 5 Haziran günü kapalı kaldığını yazmaktadır. İsrail yetkililerinin başvurduğu terör, alarma geçirilen birlikler ve devriyelerin takviye edilmesi, Nablus ve Halil kentlerinde öğrencilerin sokağa dökülerek bildiri dağıtmalarını; "işgal altındaki toprakların tek kurtuluş yolu, devrimci silahlı mücadeledir" gibi sloganlarla yürümelerini ve İsrail polisiyle çatışarak barikatları yıkmalarını engelleyememiştir.

TAYLAND'daki faşist rejimin İç Güvenlik Harekat Komutanlığı'nın 9 Haziran'da yaptığı bir açıklamada, Tayland Komünist Partisi önderliğindeki gerillaların 23 29 Mayıs tarihleri arasındaki çarpışmalarda 11 "hükümet yetkilisi"ni öldürüp 38'ini yaraladıkları itiraf edilmektedir. Gene Bangkok'tan bildirildiğine göre, Tayland Halk Kurtuluş Silahlı Kuvvetleri, 27 Mayıs'ta Pitsanuloke eyaletinde meydana gelen bir çarpışmada da 8 düşman askerini öldürmüş ve 8'ini yaralamışlardır. Bu olaylardan sonra Tayland Genel Kurmay Başkanı, şimdiye kadar defalarca "ezilmiş olduklarını" iddia ettiği gerillalara karşı yakında üçüncü bir bastırma harekatına girişileceğini söylemiştir.

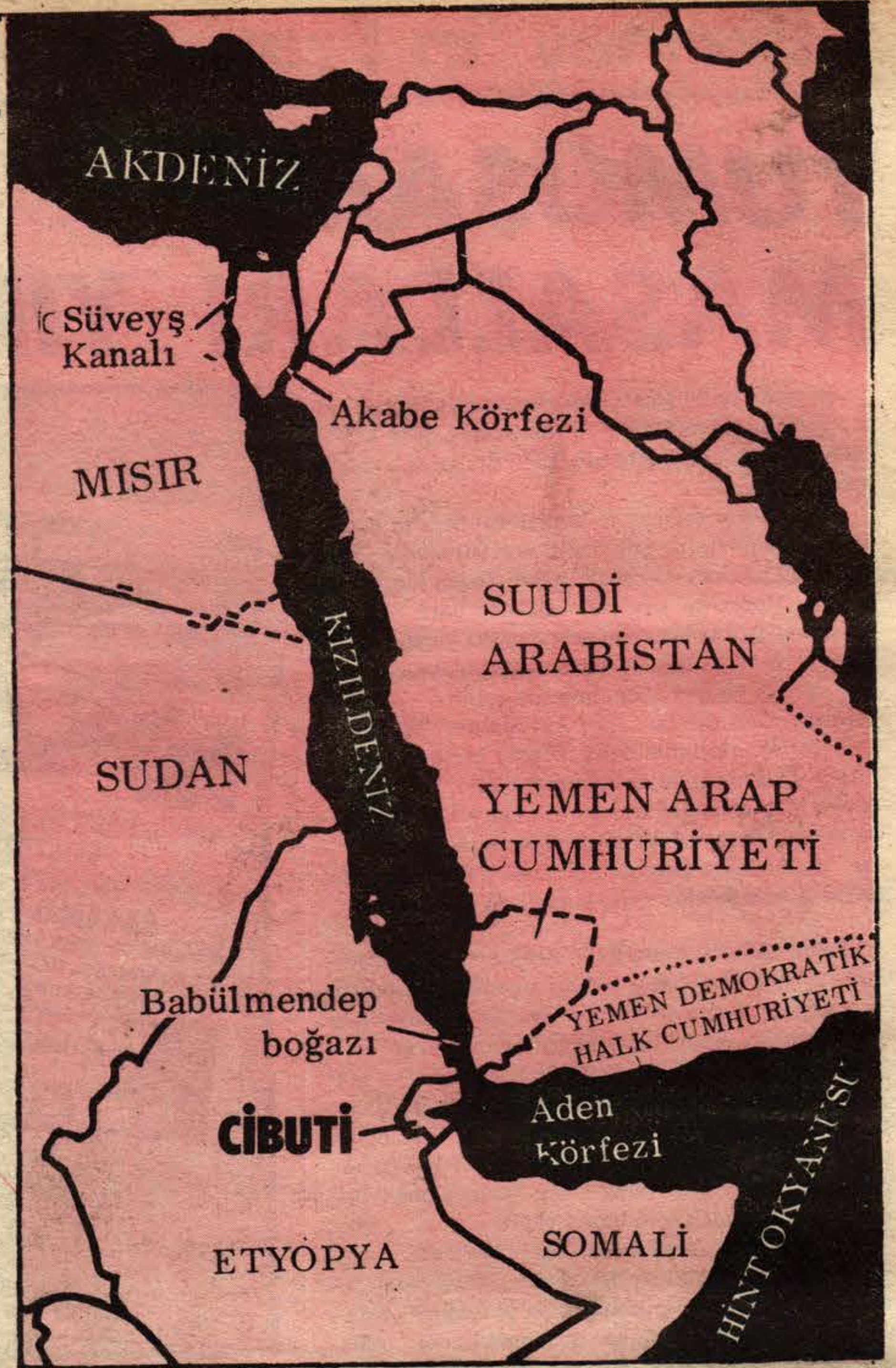
ZİMBABVE gerilla savaşçıları, 5 Haziran'da Ian Smith rejiminin başkenti Salisbury ile ülkenin ikinci büyük kenti Bulawayo'yu birbirine bağlayan demiryoluna saldırmışlardır. Mozambik'in başkenti Moputo'da yayınlanan Noticias gazetesinin bildirdiğine göre, gerillaların şimdiye kadar bu bölgede gerçekleştirdikleri en büyük eylem olan bu saldırıda, demiryolu hattının bir bölümü ile bir köprü tahrip edilmiştir. Öte yandan, gerillaların 4 Haziran'da da Kariba kasabasını havan ateşine tutarak yüksek gerilim hatlarını taşıyan birçok kuleyi tahrip ettikleri ve Salisbury'de elektriklerin kesilmesine yol açtıkları haber verilmektedir.

MALAYA Devriminin Sesi radyosunun 4 Haziran tarihli bir haberine göre, Malaya Komünist Partisi'nin önderliğindeki Malaya Halk Silahlı Kuvvetleri'nin bir savaşçı kolu, 22 Nisan akşamı Kelantan eyaletindeki bir ordugaha saldırarak 60'tan fazla düşman askerini imha etmiştir. Malaya Devriminin Sesi radyosunun olayla ilgili yorumunda, "Düşmana karşı girişilen bu hücum, halkın desteğine sahip olan silahlı kuvvetlerimizin vurucu gücünün savaşta insiyatifi elinde tuttuğunu ve diledikleri yere gidebildiğini bir kere da gösteriyor.... Silahlı kuvvetlerimizin vurucu gücü halkla sıkı bağlara sahiptir ve bu yüzden yenilmezdir" denilmektedir.

FİLİPİNLER Komünist Partisi'nin önderliğindeki Yeni Halk Ordusu birimleri, Mayıs ayı içinde giriştikleri bir harekatta, mahalli polis kuvvetlerini silahsızlandırıp Orta Luzon'daki iki köyü dört gün süreyle ellerinde tutmuşlardır. Her iki köyde, 1972'den beri devam etmekte olan sıkıyönetime karşı kitle gösterileri yapılmıştır. Öte yandan, Filipinler Komünist Partisi'nin tutuklu bulunan 92 kadro ve militanının askeri mahkeme tarafından yargılanmasına 7 Temmuz'da başlanması beklenmektedir.

Cibuti bağımsızlığına kavuştu

KIZILDENİZ ÜLKELERİNİN BİRLİĞİ GÜÇLENİYOR

Bugün Afrika, dünyaya hakim olmak için amansızca dalaşan Rus sosyal-emperyalistlerinin ve ABD emperyalistlerinin önemli çatışma alanı haline gelmiştir. Özellikle Yeni Çarlar Afrika hakkında büyük ihtiraslar taşımaktadırlar; İşte Afrika'nın güneyi, işte Angola ve Zaire, işte Kuzey Afrika ve nihayet Kızıldeniz bölgesi.

Buna karşılık Üçüncü Dünya ülkelerinin ve halklarının ırkçılığa, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı mücadeleleri de hızla yoğunlaşmakta ve siyah Afrika'yı boydan boya sarmaktadır. Diğer bir deyişle Afrika emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin günümüzdeki ön cephesidir.

Sosyal-emperyalistlerin Afrika'da durumu leyhlerine çevirmek için son yıllarda genel bir saldırıya geçtikleri herkes tarafından bilinmektedir. Sosyal-emperyalistlerin Afrika'da göz diktikleri hedefler,onların dünya hegemonyasına yönelen stratejik hedeflerine uygundur.

Yeni Çarların Afrika'daki başlıca hedeflerinden biri, Kızıldeniz'e hakim olmaktır. Yeni Çarlar bu bölgeye hakim olarak Ortadoğu'dan Avrupa'ya ulaşan petrol yollarını kontrol altına almayı ve böylece gerekli gördükleri anda bu yolları keserek Avrupa'yı yakıtsız bırakmayı ve dize getirmeyi planlamaktadırlar. Bu nedenle Yeni Çarlar yıllardan beri Kızıldeniz ülkelerini nüfuzları altına almaya, bu ülkelerden üsler elde etmeye çabalamışlardır.

Yeni Çarların yayılmak için başvurdukları başlıca yöntem "böl ve yönet"tir. Onlar dünyanın dört bir köşesinde olduğu gibi Kızıldeniz bölgesinde de Üçüncü Dünya ülkelerini "ilerici", "gerici" diye ikiye bölmeye, bunların arasındaki düşmanlıkları körüklemeye ve bu ülkeleri birbirine düşürmeye çalışmaktadırlar. Eskiden Demokratik Yemen Cumhuriyetini Yemen Arap Cumhuriyetine ve Suudi Arabistan'a karşı kışkırtıyorlardı. Son zamanlarda ise Etyopya'yı Sudan ve Somali'ye karşı kışkırtmalarının anlamı yine budur. Yeni Çarların kahyası Fidel Kastro'nun ilkbahardaki Afrika gezisinde Etyopya, Somali, ve Yemen Demokratik Arap Cumhuriyeti arasında bir konfederasyon kurulmasını önermesi de aynı "böl ve yönet" siyasetinin bir parçasıdır.

Ne var ki Kızıldeniz ülkeleri Yeni Çarların emellerine karşı durdular. Somali başkanı Siad Barre Kastro'nun önerisini geri çevirdi. Arkadan Sudan, Sovyet danışmanlarını sınırdışı etti ve Sovyetler'i ağır bir dille suçladı.

Bunun üzerine sosyal-emperyalistler, bölgedeki yayılma faaliyetlerini Etyopya'da yoğunlaştırdılar. Bu adımı atarken Sovyetler, Etyopya'nın iç karışıklıklarından yararlandılar. Bilindiği gibi Etyopya' da 1974 yılında Haile Selasiye'nin komprador-feodal rejimi yıkılmış ve halkın milli demokratik devrim mücadelesi güçlenmişti. İşçiler hızla teşkilatlanırken, köylüler de silahlanarak feodallerin elindeki toprakları almak için mücadeleye atılıyorlardı. Ne var ki halkın gelişen mücadelesinden korkan askeri cuntanın Menguistu kanadı, Şubat 1977'de bir darbe ile iktidarı ele geçirdi. Menguistu kliği bundan sonra halka karşı ağır bir saldırıya girişti. Darbeyi izleyen ilk hafta içinde 800 devrimci ve demokrat Adis Ababe'de katledildi. 44 siyasi tutuklu bulundukları hapishanenin hücrelerinden alınarak, başkentin kenar mahallelerinde yokedildiler. Ve son olarak 1 Mayıs'ta hükümeti protesto bildirileri dağıtan 1000 kadar öğrenci ve devrimci Menguistu' nun adamları tarafından hunharca katledildi.

1 Mayıs'ta Etyopya'da kanlı katliamın sürdüğü günlerde Kremlin'in Yeni Çarları Moskova'da Menguistu'yu "Etyopya devriminin kahramanı" olarak selamlıyorlardı. Yeni Çarlar Etyopya silahlı kuvvetlerini AK 47 tipi onbinlerce hafif silahla ve T34 ve T54 tipi zırhlı araçlarla donatmaya karar verdiler. Şimdi Menguistu kliği bu silahlara dayanarak ülke içinde bir yandan devrimcilere, bir yandan güneydeki Ogaden bölgesine ve bir yandan da Eritre halkına karşı provokasyonlara başlamıştır. Etyopyalı gericiler ülke dışında da Sudan ve Somali'ye karşı provokasyonlar düzenlemektedirler.

Bugün gerici Menguistu yönetimindeki Etyopya, Sovyetler'in Kızıldeniz bölgesinde ellerinde tuttukları ve komşu ülkelere karşı salladıkları bir hançere benzemektedir.

Ne var ki Üçüncü Dünya ülkelerinin birliği ve dayanışması Sovyetler'in hançer tutan bileğini sımsıkı tutmuştur. Kızıldeniz bölgesinin halkları birleşerek bölgenin kaderini ellerine almaktadırlar. Geçtiğimiz Mart ayının başında Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Yemen Arap Cumhuriyeti'nin başkanları üst düzeyde bir komisyon kurmayı kararlaştırdılar. Bu komisyon Yemen'in milli savunma, ekonomi, ticaret, planlama ve dış siyaset alanlarındaki ortak sorunlarını ele alacak. Bu komisyonun kuruluşu, Yemen'in birliği yolunda atılmış önemli bir adımdır.

Gene Mart ayı içinde Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti, Yemen Arap Cumhuriyeti, Sudan ve Somali başkanları Taez'de biraraya geldiler. Dört ülkenin devlet başkanları toplantı sonunda Kızıldeniz'in bir barış denizi yapılması için çağrıda bulundular. Toplantıdan sonra Somali başkanı Siad Barre uluslararası emperyalizmin Kızıldeniz'e gözlerini diktiğini belirtiyor ve şöyle diyordu: "Bölge ülkeleri Kızıldeniz'in güvenliğini sağlamanın ağır sorumluluğunu almalı ve birleşmelidirler." Geçen Temmuz'da Mısır, Suudi Arabistan ve Sudan devlet başkanları, bölge ülkelerinin ortak düşmanlara karşı tek bir ortak plan geliştirmelerini kararlaştırdılar. Daha sonra Mısır ve Sudan, muhtemel tehlikelere karşı ortak bir savunma anlaşması imzaladılar. Son olarak da Sudan, ülkedeki bütün Sovyet danışmanlarını sınırdışı etti.

Ve son olarak Cibuti de 27 Mayıs 1977 günü bağımsızlığına kavuştu. Cibuti halkı mayıs ayı içinde yapılan halk oylamasında yüz yılı aşkın bir süredir devam eden Fransız sömürge yönetimine hayır dedi ve bağımsızlığı seçti.

Cibuti'nin bağımsızlığa kavuşması, Kızıldeniz bölgesindeki ülkeler açısından da büyük önem taşımaktadır. Bilindiği gibi Cibuti Kızıldeniz'in ve dolayısı ile Süveyş kanalının Hint okyasunusa açıldığı stratejik bir noktada yer almaktadır. Bu yüzden yıllardır askeri bir üs haline getirilmiş olan bu küçük toprak parçası, Afrika'yı ve Ortadoğu'yu yağmalamak isteyen emperyalist devletlerin iştahını kabartmıştır. Bağımsız Cibuti, Kızıldeniz'in güvenliğini sağlamada önemli bir role sahip olacaktır.

Yeni Çarların izlediği "böl ve yönet" silahı geri tepmiş ve bölge ülkeleri hızla birbirlerine kenetlenmeye yönelmişlerdir.

Sosyal-emperyalistler Afrika'da büyük bir saldırıya geçmişlerdi. Ancak bütün emperyalistler gibi onlar da siyah Afrika'yı tanımıyorlardı. Şimdi onlar attıkları her adımda biraz daha batmaktadırlar. Yeni Çarların Afrika halklarına şaklattığı kırbaç gün be gün kendi boynuna dolaşmaktadır.

Süper devletler ve ırkçı rejimler siyah Afrika'nın mücadelesi altında ezileceklerdir. Afrika mutlaka Afrikalıların olacaktır.